

Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved international online-konference:

**“Hvis man vil stoppe
folkedrabet, så byg en ny
sikkerheds- og
udviklingsarkitektur**

**Arrangeret af Schiller
Instituttet og Central
American and Caribbean
Critical Thought**

Lørdag den 9. december 2023

TÉLLEZ CASTELLÓN: [via oversætter] Udmærket. Tak, Dennis. Nu giver vi ordet til vores hovedtaler, fru Helga Zepp-LaRouche. Hun vil indlede vores konference med emnet “Den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur”. Velkommen, Helga, hilsner.

HELGA ZEPP-LAROCHE: Mange tak. En hilsen til jer alle sammen. Vi var alle vidner til det forfærdelige resultat af mødet i FN's Sikkerhedsråd i går, hvor en enkelt nation stemte nej til resolutionen, så det utrolige blodbad, der finder sted i Gaza, fortsætter. Lad mig hurtigt komme ind på udviklingen i dette. Da generalsekretær António Guterres skrev dette brev til formanden for FN's Sikkerhedsråd, hvor han henviste til artikel 99 i FN-pagten og påpegede faren for en yderligere

forværring af de eksisterende trusler mod opretholdelsen af international fred og sikkerhed, var det et påtrængende spørgsmål, men også et desperat forsøg på at appellere til FN's Sikkerhedsråd om at gribe ind for at stoppe den etniske udrensning af Gaza, som nu finder sted for øjnene af hele verden, og som er på tv-skærmene hver eneste dag.

Angrebet den 7. oktober, hvor 1.200 mennesker blev dræbt, skal helt klart fordømmes. Men IDF's fuldstændig uforholdsmæssige angreb siden da har dræbt mere end 16.000 palæstinensere, hvoraf 70% var kvinder, børn og ældre, og et ukendt antal er begravet under murbrokkerne fra ca. 60% af alle huse i Gaza, som er blevet ødelagt eller beskadiget. Der er ingen mad, vand, medicin, elektricitet eller husly. 2,3 millioner mennesker er blevet fordrevet fra nord til syd, hvorefter de bliver bombet, uanset hvor de flygter hen. Der er ikke noget sikkert sted i Gaza, og nu bliver et meget stort antal mennesker "koncentreret" i et lillebitte område nær grænsen til Egypten.

Der må omgående komme en våbenhvile, og der må indkaldes til en omfattende konference for Sydvestasien, som Kina har foreslået, for at gennemføre en to-statsløsning baseret på en generel økonomisk udviklingsplan, som Oase-planen, der blev foreslået af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, allerede i 1975. Hvis dette ikke sker øjeblikkeligt, på trods af denne skammelige afstemning i FN's Sikkerhedsråd, kan det meget vel være, at den forestående apokalypse i Gaza er dråben, der får bægeret til at flyde over. Det er ikke kun en forfærdelig oplevelse for alle muslimer rundt om i verden, men for hele det Globale Syds nationer at erfare, hvor meget værdi der tillægges en palæstinensers liv i den nuværende verdensorden.

FN's Sikkerhedsråds manglende evne til at gøre noget for at stoppe dette barbari på grund af vetoet fra mindst ét permanent medlem af FN's Sikkerhedsråd – USA – understreger, at det haster med at genoverveje grundlaget for den nuværende verdensorden. Ifølge Stockholm Peace Institute er der i

øjeblikket, i 2023, 55 væbnede konflikter i gang i verden. To af dem – krigen i Ukraine og krigen i Gaza – har potentiale til at eskalere til en regional eller endog en global krig, som kan involvere brugen af atomvåben. Det kan føre til udslettelsen af den menneskelige art og enden på alt liv på jorden.

Det er derfor mere end presserende at definere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager fat på de grundlæggende årsager til den nuværende krise, og som tager hensyn til sikkerhedsinteresserne i hvert enkelt land på planeten. Et relevant fortilfælde kan være Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religionskrig i Europa. På det tidspunkt blev de stridende parter enige om at forhandle om en afslutning på krigen og den efterfølgende fredsorden, da de indså, at hvis krigen fortsatte, ville der snart ikke være nogen tilbage til at nyde sejren, da de alle ville være døde. Det kunne være en stærk motivation for os i dag til at skabe et nyt fundament for sameksistens på jorden og en erkendelse af, at krig må udelukkes som konfliktløsning i atomvåbnes tidsalder.

I dagens verden af misinformation, fake news og propaganda er det imidlertid vigtigt, at vi sikrer os, at der fra begyndelsen er en klar forståelse af betydningen af de anvendte begreber. For mangel på klarhed i de anvendte begreber kan ødelægge bestræbelserne på at etablere en ny fungerende orden. Konfucius insisterede på dette ved at sige, at det første skridt må være at bringe orden i begreberne, hvis man ønsker at løse et problem.

Et godt eksempel på dette krav illustreres af det ofte gentagne mantra om behovet for at udvide den "regelbaserede orden" til resten af verden; eller at der var en formodet konfrontation mellem den gode regelbaserede orden og de onde autokratier; med henvisning til den tilsyneladende kontrovers mellem Vesten og det nu meget store flertal af resten af verden. Bortset fra, at det ingen steder står skrevet, hvad

disse regler er, og på hvis autoritet de blev skrevet, har de en tendens til at være lige så solide som glat gelé. Når det er belejligt at udråbe dem som beskyttere af menneskerettighederne, finder man variationer af dem overalt. Men da NATO for eksempel forlod Afghanistan efter 20 års krig, i hvad der dengang blev kaldt den værste humanitære krise på planeten, havde de vestlige banker ingen skrupler med at stjæle afghanske aktiver til en værdi af 9 milliarder dollars, hvilket forværrede situationen for en befolkning, som var 97% fødevareusikre, og som er ved at sulte. For at dække over, hvad der foregår i Gaza lige nu, uddeler de toneangivende medier manualer til deres journalister om, hvordan de skal rapportere enhver rædsel som værende forårsaget af Hamas osv.

De ti principper, jeg har foreslået som diskussionsgrundlag for en sådan ny sikkerhedsarkitektur, forsøger derfor at være af en sådan art, at disse principper er forståelige, gennemsigtige og ikke kan fordrejes til deres modsætning af nutidens farisæere. Som det første princip definerede jeg partnerskabet mellem fuldstændigt suveræne nationalstater baseret på de fem principper for fredelig sameksistens og FN-pagten, fordi det vedrører det absolutte behov for selvbestemmelse og deltagelse i regeringen for den enkelte, hvilket er udelukket i alle former for overnationale institutioner. Betydningen af den suveræne nationalstat står ofte ikke klart for folk, fordi de forveksler den med chauvinistiske former for nationalisme, som ofte beskyldes for at være årsagen til krige. Men den suveræne nationalstat opstod tværtimod i en meget lang og vanskelig proces ud af imperiernes enetilværelse og deres oligarkiske styreform, hvor kun en lille magtelite havde alle privilegier, mens hovedparten af befolkningen var på niveau med slaver eller håndlangere, som blev holdt så tilbagestående som muligt, så de lettere kunne kontrolleres.

I Europa, efter mange århundreder med sådanne imperier, var selv fremkomsten af nationale monarkier et skridt opad mod

gennembruddet for ideen om en nationalstat, der for første gang var helliget folkets fælles bedste. Det skete i det 15. århundrede med Ludvig XI's Frankrig, hvis 20-årige regeringstid fordoblede befolkningens levestandard, og skrifterne af Nikolaus af Cusa, som for første gang definerede begrebet det repræsentative system mellem regeringen og de regerede. Fuldkommen national suverænitet skal i dag opretholdes mod indblanding i alle staters indre anliggender og retten til at definere sit eget sociale system og sin egen udviklingsvej baseret på sin egen kultur og tradition. Den eneste grænse for denne suverænitet er, at den aldrig kan være i modstrid med menneskehedens interesser som helhed, hvilket er tilfældet for patriotten, som samtidig er verdensborger, som Friedrich Schiller definerede det.

Det andet princip, behovet for at afskaffe fattigdom for alle mennesker på planeten, er baseret på det faktum, at det let kan lade sig gøre, hvis man bruger de eksisterende teknologier. Det er også nødvendigt, fordi fattigdom er en af de værste krænkelse af menneskerettighederne. En person, der skal bekymre sig om måltider, sundhedspleje, husly, uddannelse osv., vil ikke være i stand til at finde den nødvendige fritid til at udvikle alle sine kreative potentialer som menneske. Fattigdom er livsforkortende, og da det i høj grad er muligt at overvinde den, bør den ikke eksistere.

Vigtigheden af det tredje princip blev understreget af den nylige pandemi og forskellen på dødeligheden i de forskellige lande: Peru, for eksempel, havde 221.564 dødsfald; Kina, med en meget større befolkning, havde kun 121.877; USA havde 1.144.877. Kina har næsten 4,5 gange så mange indbyggere som USA.

Det fjerde princip, at gøre universel uddannelse tilgængelig for alle børn og voksne, er den absolutte nøgle til succesfuld og holdbar økonomisk vækst, da det er den kontinuerlige proces med opdagelse af nye principper inden for videnskab og kunstnerisk innovation, der er drivkraften bag økonomisk

vækst. Men universel uddannelse er også den uerstattelige metode til at frigøre ens egen kreativitet og vokse fra ufuldkommenheder i sindet og sjælen ved at absorbere, hvad menneskeheden hidtil har opnået, og ved at bygge videre på denne arv med det ædle mål at tilføje noget vigtigt til gavn for fremtidige generationer.

Emnet for det femte princip vil efter al sandsynlighed tvinge sig selv på dagsordenen meget hurtigere, end det er den offentlige opfattelse. Det transatlantiske finanssystem oplevede allerede en systemisk krise i 2008, som blev dækket over med enorme mængder likviditet, den såkaldte kvantitative lempelse, der sprøjtede billioner og atter billioner ind i systemet, som nu sidder på 2 billiarder dollars i derivateksponering. USA bruger allerede næsten 20% af sit budget på gældsbetjening alene, og muligheden for at fordele underskud til hele verden ved blot at trykke penge med dollaren som verdens reservevaluta er tydeligvis snart slut.

Bevæbningen af dollaren ved at beslaglægge fremmede landes aktiver i amerikanske banker, indførelsen af ensidige sanktioner som et middel til regimeskifte, der især skader de fattige i de ramte lande, samt især erfaringerne fra interventionskrigene siden 9/11, der efterlod millioner af mennesker døde, disse og flere udviklinger har ført til et gigantisk tilbageslag. Nu er en proces med af-dollarisering i gang: Lande handler mere og mere i deres nationale valutaer. Der foregår dybtgående diskussioner mellem forskellige lande om at skabe en ny international reservevaluta, der ikke er baseret på pengeværdier, men på råstoffer og de involverede landes produktivitet. Det er en udvikling, som Lyndon LaRouche har forudsagt siden 1971 og begrebsliggjort i form af løsninger som hans forslag om en International Udviklingsbank i 1975. Det var ideen om at erstatte IMF, hvis funktion var og er at undertrykke udviklingen af den såkaldte udviklingssektor, med en kreditinstitution tilegnet den økonomiske udvikling af det Globale Syd.

Hele Lyndon LaRouches livsværk, det sjette princip, var helliget den konkrete realisering af en ny økonomisk verdensorden med Oase-planen fra 1975 for en grønnere ørken i Sydvestasien; Afrikas udviklingsplan, der først blev foreslået i 1976; Operation Juárez, som han formulerede i samarbejde med den mexicanske præsident López Portillo, for integration af infrastrukturen i hele Latinamerika i 1982; en 40-årig udviklingsplan for Indien i diskussion med Indira Gandhi; den 50-årige udviklingsplan for Stillehavsbækkenet. Og så i 1991 den Eurasiske Landbro, som blev udvidet til Verdenslandbroen i 2014. Disse programmer er for en stor dels vedkommende ved at blive realiseret på grund af Bælte- og Vej-Initiativet i dag.

Det syvende princip om en ny sikkerhedsarkitektur behandler spørgsmålet om en ny sikkerhedsarkitektur som sådan, som skal starte med ideen om udelelig sikkerhed. Det betyder, at mens alle nationers sikkerhedsinteresser må tages i betragtning, har ingen nation ret til at insistere på sine egne sikkerhedsinteresser, hvis det krænker en anden nations. Geopolitik skal afsluttes en gang for alle, da det har været kilden til to verdenskrige i det 20. århundrede og utallige krige i tiden derefter. Intet land eller gruppe af lande har ret til at insistere på sin ret over for et andet land eller gruppe af lande. Vejen til at overvinde denne tilsyneladende modsigelse er gennem fælles udvikling for alle. Hvis alle lande på planeten kan deltage i en retfærdig international orden, hvor en international arbejdsdeling er rettet mod at overvinde ulemper i et forløb med forbedring af forholdene for alle – med andre ord, hvis hver nation kan have sikkerhed for, at den på et tidspunkt i fremtiden kan realisere den fulde udvikling af sit eget potentiale som land og af sin befolkning, så kan en harmonisk udvikling af alle garanteres. Atomvåben skal forbydes og gøres teknologisk forældede gennem internationalt samarbejde om forskning og udvikling af nye fysiske principper. De militærindustrielle komplekser er selv drivkraften bag stadig flere krige, da deres profit afhænger af en kontinuerlig række af krige. Militærindustriens

industrielle kapacitet må omstilles og bidrage til den produktive fysiske kapacitet, der er nødvendig for alle menneskers fælles bedste. Omdannelsen af det, der nu er et enormt spild af kapacitet, til produktion af midler til ernæring, sundhedspleje, uddannelse osv., vil være så fordelagtigt for folket, at de vil betragte det som deres egeninteresse, at der aldrig vil ske en tilbagevenden til produktionen til krigsmaskinen.

På dette tidspunkt kan man høre et kor rejse sig i baggrunden og protestere mod, at dette er et for optimistisk syn; at mennesket er motiveret af "interesse" og ikke af en hengivenhed til det fælles bedste. Og at en sådan vision derfor er utopisk og ikke vil gå i opfyldelse. Det er grunden til, at det tiende princip hører med til denne pakke. Jeg oplæser nu det tiende princip:

"Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets og det fysiske univers' lovmæssighed er i overensstemmelse og samhörighed, og at alt ondt er resultatet af manglende udvikling og derfor kan overvindes."

Hvis man undersøger, hvilke kræfter der er enige i denne definition af menneskets natur, kan man se, at de tre mosaiske religioner er enige – det vil sige kristendom, islam og jødedom – derefter hinduisme og buddhisme, som tilsammen tegner sig for omkring 77% af verdens befolkning. Så kan man også tælle kommunisterne og nogle andre lande med, som også arbejder på at forbedre både den materielle og den kulturelle livskvalitet for deres befolkninger. Så det er helt klart det overvældende flertal af den menneskelige art, der har dette positive billede af mennesket.

På den anden side kan man se, at det kun er oligarkiske

styreformer, der insisterer på, at menneskets grundlæggende karakter er beskrevet som i den britiske oplysningstid af Hobbes, Hume, Locke eller den hollandske Bernard Mandeville, der hævder, at mennesket er ondt af natur og derfor skal undertrykkes af en almægtig Leviathan – det er Hobbes' idé – en verdenspolitimand i en unipolær verden. Det var helt klart den underliggende antagelse i Francis Fukuyamas fejlagtige forudsigelse af historiens afslutning efter Sovjetunionens opløsning i 1991. Det er også det aksiom, som ideen om et globalt NATO hviler på.

Men som allerede antydet, har disse påstande allerede haft et enormt tilbageslag, fordi de i virkeligheden ikke svarer til menneskets sande natur. De har ført til fremkomsten af det globale flertal af nationer, som i øjeblikket er i færd med at opbygge et nyt økonomisk og politisk verdenssystem, som svarer til den opfattelse, der kommer til udtryk i det tiende princip.

Den naturlige udvikling af biosfæren til noosfæren, som ifølge Vladimir Vernadsky er indbygget i lovmæssigheden i vores fysiske univers – eller Guds skaberværk, hvis man vil udtrykke det i religiøse termer – vil i stigende grad øge potentialet for godhed. Det er op til os at gennemføre denne nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur nu og ikke lade et levn fra et tidligere udviklingstrin, en form for huleboer, gribe ind fra stenalderen og ødelægge hele menneskeheden med en termonuklear håndøkse. Tak skal I have.

De ti principper: En oase i

udyrenes ørken

1. december 2023 (EIRNS) – Måske var selv Tony Blinken overrasket over Benjamin Netanyahus hurtige og trodsige reaktion på Blinkens tv-transmitterede tale i Israel torsdag aften den 30. november, hvor Blinken “opfordrede til øjeblikkelige foranstaltninger for at holde bosætterekstremister ansvarlige for vold mod palæstinensere på Vestbredden” og “gjorde det klart, at før nogen operationer går i gang i det sydlige Gaza, skal der være en klar plan på plads, der lægger vægt på at beskytte civile”, som han udtrykte det. Tolv timer senere gjorde Netanyahu det klart, hvad han mente om Blinkens ord, da han genoptog bombningen og massebordet på civile palæstinensere, også i områder i syd, som de var blevet bedt om at flygte til for at søge sikkerhed af de israelske militærstyrker.

Fredagens møde den 1. december i Den Internationale Fredskoalition, som blev udvidet betydeligt som følge af det hasteforum, der blev afholdt sidste søndag: “Ikke flere krigsforbrydelser! Økonomisk udvikling, ikke affolkning!”, havde en præsentation af Marcia Baker fra Executive Intelligence Review om Oase-planen, en økonomisk handlingsplan, der stammede fra den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche i 1970'erne, i kølvandet på en rejse LaRouche foretog til Bagdad i april 1975. (Lige efter LaRouches rejse begyndte den nyligt officielt afdøde Henry Kissinger i juni 1975 krigen i Libanon og sin kampagne for personligt at blokere LaRouches Oase-plan og andre politikker for Sydvestasien, idet han brugte Anti-Defamation League til at tilsmudse LaRouche og hans medarbejdere med “antisemitisme”-penslen).

Det er yderst vigtigt at forstå, at LaRouches Oase-plan er det manglende løsningskoncept og den strategiske flanke, der nu er tilgængelig for at mobilisere kræfter i USA såvel som internationalt. Det inkluderer dem, der er “på jorden” i

Israel, i form af over en halv million amerikanere af både jødisk og ikke-jødisk baggrund, såvel som fredselskende israelere, der skal styrkes intellektuelt og inspireres til at forestille sig en sand og retfærdig afslutning på denne århundredlange tragedie. Oase-planen, eller en tilnærmelse, må gennemføres samtidig med vedtagelsen af en to-statsløsning i Palæstina, en løsning, som Benjamin Netanyahu for nylig har erklæret, at han agter at modsætte sig, uanset hvad verden mener.

Det faktum, at nogle nationer, som Spanien, overvejer at anerkende en uafhængig palæstinensisk stat, selv om EU ikke gør det, indikerer, at både et øjeblikkeligt og langsigtet fysisk-økonomisk perspektiv for overhovedet at tage fat på, endsige løse konflikten i Sydvestasien, straks skal lægges på bordet sammen med den pakke af handlinger, der foreslås i det netop udsendte positionspapir, som blev præsenteret af Kina ved afslutningen af dets formandskab for FN's Sikkerhedsråd. Endnu vigtigere er det, at Kinas, Ruslands, Brasiliens og de andre BRIKS-landes fremadrettede bevægelse i deres "Kolonialismen er forbi!"-kampagne må fremmes, som i en militærkampagne, for at afværge de mange katastrofer, som verden faktisk står over for.

Helga Zepp-LaRouche sørgede for at orientere folk om den fremvoksende humanitære krise i Sudan, efter den igangværende borgerkrig dernede. Dette, bemærkede hun, bliver slet ikke rapporteret af de vestlige medier (ligesom det skete med oversvømmelseskatastroferne i Libyen i september, som dræbte tusinder, direkte forårsaget af nedbrydningen af landets infrastruktur efter halshugningen af Gaddafi og hans regering for over et årti siden). I Sudan er "10.000 mennesker døde; 6,3 millioner mennesker er blevet fordrevet; 7.600 børn flygter fra deres hjem hver eneste dag. Alene mellem oktober og 15. november er 350.000 børn blevet fordrevet; 3 millioner børn er flygtet fra deres hjem siden april" i år.

"Det er klart, at dette er en humanitær krise med tilsvarende

dimensioner, for ifølge Dr. Arif Noor, fra Red Barnet i Sudan, er denne krise blevet fuldstændig ignoreret af det internationale samfund og medierne. Men der er i øjeblikket 25 millioner mennesker, der er fuldstændig desperate og har brug for mad, husly og det mest basale i livet.

“Jeg vil bare gerne henvise til det, for mens vi fokuserer på behovet for at få en ende på kampene i Gaza som det mest umiddelbare fokus, og mens vi stadig fokuserer på situationen i Ukraine, som heller ikke er en mindre fare for at udvide sig til en større krig, kan vi ikke overse en så utrolig situation i Sudan. Og det understreger netop den pointe, vi nu har fremført i et halvt år på disse ugentlige møder – at vi har brug for en fuldstændig ændring af systemet. Medmindre vi virkelig afhjælper årsagerne til alle disse kriser, er der fare for, at det spredes, og at verden for alvor falder dybere og dybere ned i en mørk tidsalder.”

Den 9.-10. december afholdes den første konference tilegnet en diskussion om Zepp-LaRouches “Ti principper”, “Konferencen om den nye internationale sikkerheds- og Udviklingsarkitektur”, sponsoreret af organisationen “Conference of Central American and Caribbean Critical Thought”. Deres invitation lyder bl.a.: “Som medlemmer af Central American and Caribbean Critical Thought opfordrer vi studerende, intellektuelle, fagfolk, sociale organisationer, fagforeninger, mænd og kvinder af god vilje samt folk i hele verden til at deltage i denne konference.” På denne måde, ved at skabe en ikke-voldelig vej til en løsning, begynder vi at opfylde det faktiske ansvar, der er blevet pålagt dem, der nægter at se til, mens verdenscivilisationen er dødeligt truet af sammenbruddet af tænkning og moral i den transatlantiske sektor. For omkring 150 år siden kunne menneskeheden måske formode at overleve et sådant civilisationskollaps et eller andet sted på planeten. I dag har menneskeheden ikke denne luksus.

I den livlige diskussion, der fandt sted efter Helga Zepp-LaRouches og især Marcia Bakers præsentationer, udtrykte en

person dyb skepsis over for Oase-planen og kaldte den "endnu en imperialistisk plan" og foreslog i stedet, "at alle de fremmede bare forlader området og lader os regere os selv." Selv hvis det var ønskeligt, ville det være en praktisk, militær og endda social umulighed. Som Dr. Martin Luther King sagde: "Vi er fanget i et uundgåeligt netværk af gensidighed, bundet sammen i en enkelt skæbne. Hvad der end påvirker én direkte, påvirker alle indirekte." Kings udsagn har aldrig været mere sandt noget sted, end det er i den britiske koloniale konstruktion, som er blevet forledt til at betegne sig selv som "Mellemøsten".

Mens Gaza måske er "et fængsel under åben himmel", er det mentale fængsel, som geopolitikkens sygdom har påtvunget alle lande i Sydvestasien, langt mere indespærrende. Helga Zepp-LaRouche udtrykte sin dybe uenighed med taleren og svarede blandt andet: "Allerede nu er den økonomiske magt flyttet til Asien, til det Globale Syd, til lande og organisationer som BRIKS, BRIKS-Plus, Shanghai Cooperation Organization, ASEAN, den Eurasiske Økonomiske Union, den Afrikanske Union og så videre. Og det drejer sig om folk i Sydvestasien, som befinder sig midt i den kamp – for fire lande i Sydvestasien er trods alt ved at tilslutte sig BRIKS. Det er Egypten (det er ikke Sydvestasien, men det er en slags bro til Afrika), Saudi-Arabien, De forenede arabiske Emirater og Iran, og på grund af Kinas mægling er konflikten mellem Iran og Saudi-Arabien mere eller mindre blevet løst, ikke helt, men der er et grundlag for samarbejde lige nu.

"Så når vi siger, at vi nu er nødt til at placere Oase-planen midt i denne diskussion, sker det ikke i et vakuum, men det er den eneste måde, hvorpå vi kan håbe at løse denne krise ved at bruge det faktum, at momentum var til stede for det nye økonomiske system omkring BRIKS og BVI (Bælte- og Vej-Initiativet), der blev udvidet til Sydvestasien.... Det vi ønsker at gøre, ved at placere Oase-planen midt i det hele, er at få folk i alle landene i Sydvestasien til at kæmpe for en

bedre fremtid, til at kæmpe for deres ret til at have en anstændig levestandard, til at have uddannelses- og sundhedssystemer og meget andet til deres børn og børnebørn. Så Oase-planen er i virkeligheden et våben til at besejre imperialismen, og det ville være en tragisk fejltagelse ikke at forstå det.”

Hvorfor være tragisk, når triumf over bæsterne, udyrene, er både mulig og internationalt genskabelig ved at kæmpe til fordel for fjenden, “den anden”? At kæmpe og vinde for hele menneskeheden er den eneste måde at sikre, at det internaliserede fjendebillede, som i sidste ende er én selv, går til grunde. Det er vejen til at bryde lænkerne i det “frivillige slaveri”, uden hvilket imperialismen vil forsvinde fra jordens overflade. Kærlighed til menneskeheden er den oase, der genopfylder fornuftens rensende vand, som må bringes til at flyde i Jordanflodens land igen.

Foto: EIR, Exchange of military fire. Public domain photo.

**Video: Forum for
nødsituationer:
Ikke flere krigsforbrydelser!
Økonomisk udvikling, ikke
affolkning!**

Ikke korrekturlæst:

En artikel fra 5. november med titlen “[Israelsk minister] suspenderet efter at have udtalt, at atombombeangreb på Gaza

er en mulighed” Politico rapporterede, at “Israels kulturminister Amichai Eliyahu blev suspenderet på ubestemt tid, efter at han i et interview sagde, at det at smide en atombombe på Gazastriben var ‘en af mulighederne’, meddelte regeringen søndag.”

Det ville være yderst uansvarligt {ikke} at tage denne trussel alvorligt. Allerede nu er mellem 25.000 og 30.000 tons bomber blevet detoneret af det israelske forsvar i Gaza siden den 7. oktober. Dette overstiger langt den bombetonnage, der blev smidt i de mest dødbringende luftangreb under Anden Verdenskrig, herunder Hamburg (4 angreb, 9.000 tons) Dresden (4 angreb, 3900 tons) og Tokyo (1.665 tons.) Krigsforbrydelser er under opsejling.

Türkiye’s Anadolou Agency rapporterede den 12. oktober, at “Det israelske luftvåben (IAF) sagde ... at det har smidt ‘omkring 6.000 bomber mod Hamas-mål’ i Gaza siden lørdagens angreb, hvilket næsten svarer til det antal bomber, USA brugte i Afghanistan på et år. Washington Post, der citerer Marc Garlasco, militærrådgiver i den hollandske organisation PAX for Peace, rapporterede, at Israel “på mindre end en uge smider det, som USA smed i Afghanistan på et år, i et meget mindre, meget tættere befolkede område, hvor fejl vil blive forstørret.” Krigsforbrydelser er på vej.

Er 1930’ernes æra med offentligt forsvarede og retfærdiggjorte krigsforbrydelser vendt tilbage? Har man besluttet at genindføre masse mord i krigsførelse som en “legitim” praksis, i modstrid med ratificerede FN-resolitioner, Oslo-aftalen fra 1993, Genève-konventionerne og Nürnberg-kodeksen – såvel som med atomvåbnenes “gensidigt sikrede ødelæggelse”?

“Ifølge Gazas sundhedsministerium er 10.328 mennesker i Gazastriben blevet dræbt pr. 7. november 2023, herunder 4237 børn, 2719 kvinder og 631 ældre mennesker. Derudover er 25.956 mennesker blevet såret, og 2450 er savnet, herunder 1350 børn, for det meste dækket af nogle af de 262.000 beskadigede

beboelsesenheder. Indtil videre er 192 læger blevet dræbt”, rapporterede det britiske lægetidsskrift The Lancet i sin udgave fra den 17. november. Disse dødsfald – virkelige mennesker med virkelige ambitioner, ikke ” utilsigtede skader” – kan ikke være hverken nødvendige, rigtige eller berettigede.

Tænk på et nyligt interview, som det højtstående britiske parlamentsmedlem og forsvarsminister Grant Shapps gav til BBC, da han blev spurgt, om han mener, at Israel handler uforholdsmæssigt i sine militære aktioner mod Gaza: “Jeg tror, man glemmer, at folk desværre mister livet i krig. Da Storbritannien bombede Dresden, mistede 35.000 mennesker tilsyneladende livet. Folk dør i krig.” Og husk så den berygtede udtalelse, som korrespondent Peter Arnett rapporterede den 7. februar 1968 om det amerikanske bombardement af den vietnamesiske landsby Ben Tre: “‘Det blev nødvendigt at ødelægge byen for at redde den,’ sagde en amerikansk major onsdag...uanset civile tab, måtte de bombe og beskyde den engang så fredelige flodby med 35.000 indbyggere for at drive Viet Cong-styrkerne på flugt.” Samme krigsforbrydelser, andet land, andet årti, andre mennesker, anden “uangribelig retfærdig sag”. Skal vi alle finde os i det igen?

Da USA's præsident John F. Kennedy i 1962 blev presset af hårdkogte folk i sin egen administration til at indlede en militær invasion af Cuba “for at forsvare Amerika”, efter at Sovjetunionen havde placeret ballistiske missiler der – missiler, som amerikanerne på det tidspunkt ikke vidste var bevæbnet med atomspræghoveder – nægtede han og reddede verden fra en atomkrig, måske på bekostning af sit eget liv. Ligesom Israels premierminister Yitzhak Rabin, der blev myrdet den 4. november 1995 af israelske ekstremister, som modsatte sig Rabins samarbejde med Yassir Arafat om fred i Gaza og på Vestbredden, havde JFK modet til at ændre USA's aksiomer. I sin tale på American University den 10. juni 1963 foreslog han dette: “Lad os undersøge vores holdning til selve freden. Alt

for mange af os tror, at det er umuligt. Alt for mange tror, det er uvirkeligt. Men det er en farlig, nederlagsagtig tro. Det fører til den konklusion, at krig er uundgåelig – at menneskeheden er dødsdømt – at vi er grebet af kræfter, vi ikke kan kontrollere. Vi behøver ikke at acceptere den opfattelse. Vores problemer er menneskeskabte – og derfor kan de løses af mennesket. Og mennesket kan være lige så stort, som det vil. Intet problem i menneskets skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde.”

Invitation til konference: Hvis man vil stoppe folkedrabet, må en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur opbygges

Den 19. november 2023 (EIRNS) – Det følgende er Schiller Instituttets invitation til konferencen den 9.-10. december om den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, sponsoreret af organisationen “Central American Critical Thought”. Tænketaanke og universiteter i andre lande bør organiseres til at deltage aktivt i programmet og drøftelserne.

‘Central American Critical Thought’ annoncerer en international konference: “En ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur”

Den 9. og 10. december 2023, kl. 15,30 dansk tid)

Via Zoom, med tolkebistand kun om lørdagen på engelsk, fransk, tysk og spansk. På søndag konferencen foregår kun på spansk.

Tilmelding til Zoom linket her:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20231209

Hvis man vil stoppe folkedrabet, må en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur opbygges

Mener du, at mennesket grundlæggende er godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed? Er du enig i, at al ondskab er et resultat af manglende udvikling og derfor kan overvindes?

Hvis du ikke deler dette filosofiske syn, så har du sandsynligvis ikke en anelse om, hvorfor menneskeheden synes at sidde fast i en evig cyklus af krige og økonomisk ødelæggelse, og heller ikke et rimeligt håb om, hvordan krisen kan løses.

Den forfærdelige krig i Ukraine, blodbadet og den stadig tydeligere etniske udrensning og umenneskeliggørelse i Palæstina, de fysiske økonomiske ødelæggelser som følge af dødbringende sanktioner og underkastelse til en spekulativ finansboble på 2 billioner dollars – det er alt sammen tegn på dødsrallen fra hele det neoliberale system, som opsluger nationerne i det såkaldte Vesten.

At afslutte krigene og fremme suveræn økonomisk udvikling i alle nationer vil kræve en helt ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Hvordan denne nye arkitektur skal se ud, og hvilke principper den skal bygge på, vil være det centrale emne for drøftelserne på den kommende conference den 9.-10. december, som er arrangeret af organisationen Central American and Caribbean Critical Thought. Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, som vil holde hovedtalen på

konferencen, offentliggjorde i november 2022 et diskussionsoplæg om netop dette emne med titlen: "Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur". Siden da har hun understreget, at "disse ideer er ment som stof til eftertanke og en dialog mellem alle mennesker, der er interesserede i at finde et grundlag for en verdensorden, der garanterer den menneskelige arts varige eksistens."

Invitationen fra konferencens arrangører lyder som følger:

Konference for kritisk tænkning i Centralamerika og Caribien (CPCCC)

"Den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur set fra en multipolær verdens synspunkt"

Som medlemmer af Central American and Caribbean Critical Thought (CPCCC) opfordrer vi studerende, intellektuelle, fagfolk, sociale organisationer, fagforeninger, mænd og kvinder af god vilje og befolkninger i hele verden til at deltage i denne konference.

Målsætninger for den internationale konference:

1.- Internationalt, at fremme vigtigheden af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur for at sikre en stabil og varig fred, der er i overensstemmelse med fremkomsten af en multipolær verden med social retfærdighed.

2.- Gennem konferencens tematiske emner, at gennemføre overvejelser og kritiske analyser, der har til formål at koordinere de forskellige indhold for at opnå resultater og konkrete forslag.

Dato: 9. og 10. december 2023

Tid: 15.30 i Danmark

Platform: ZOOM

Lad os gå sammen om at bygge broer af menneskelig empati, solidaritet og broderskab mellem de beslægtede folk i det Globale Nord og Syd. Vi ser frem til din værdsatte deltagelse.

– Forslag udsendt af fru Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet.

Foreløbig dagsorden:

- Den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur: Helga Zepp-LaRouche, grundlægger, Schiller Institutet
 - Kapitalisme og multipolaritet: Luis Guzmán og Rafael Paz Narváez (CPCCC)
 - Økonomisk og finansiel krise og BRIKS-Plus' rolle: Dennis Small, Schiller Institutet
 - Alternativer til USA's system af unipolær dominans: Donald Ramotar, tidligere præsident i Guyana
 - Kinas Nye Silkevej vs. Netanyahus "Silkevej"-forslag til FN: Ismael Cañas (CPCCC)
 - Militære konflikter, nyfascisme og nynazisme: Fernando Vargas, Nora Vanegas, Jaime Jiménez (CPCCC)
 - Hvorfor Central- og Sydamerika bør tilslutte sig BRIKS-Plus: Rubén Guzzetti, Argentinsk Institut for Geopolitiske Studier (IADEG)
 - Betydningen af "kunst mod overherredømme" i fødslen af en multipolær verden: José Campos og Jaime Jiménez (CPCCC)
 - Den juridiske, politiske og diplomatiske ramme for en reorganisering eller reform af FN: José Enrique González, Bolívar Téllez (CPCCC)
-

Nødforum: Ikke flere krigsforbrydelser! Økonomisk udvikling, ikke affolkning!

Den 20. november 2023 (EIRNS) – Den 26. november kl. 11 EST (kl. 17 dansk tid) vil medlemmer af Den Internationale Fredskoalition (IPC), Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, og Ray McGovern, tidligere CIA-analytiker og grundlægger af Veteran Intelligence Professionals for Sanity, præsentere et alternativ til galskaben og opfordre verden – på randen af udslettelse – til at foretage et skridt i retning af fornuft. Efter deres præsentationer og diskussioner vil filmen “8:15 Hiroshima: From Father to Daughter”, instrueret af J.R. Heffelfinger og skrevet og produceret af Dr. Akiko Mikamo, blive vist. Det er en førstehåndsberetning om de amerikanske styrkers atombombning af byen Hiroshima. Dr. Mikamo vil være til rådighed for diskussion ved filmens afslutning.

Dette Zoom-møde er åbent for offentligheden. Tilmelding er nødvendig på forhånd for at kunne deltage og kan ske via dette link.

I en artikel fra 5. november med titlen “Israel Minister Suspended after Calling Nuking Gaza an Option”, rapporterede Politico, at “Israels kulturminister Amichai Eliyahu blev suspenderet på ubestemt tid, efter at han i et interview sagde, at det at smide en atombombe over Gazastriben var ‘en af mulighederne’, meddelte regeringen søndag.”

Det ville være yderst uansvarligt ikke at tage denne trussel alvorligt. Det israelske forsvar har allerede detoneret mellem 25.000 og 30.000 tons bomber i Gaza siden den 7. oktober. Dette overstiger langt den bombetonnage, der blev kastet i de mest dødbringende luftangreb under Anden Verdenskrig, herunder

Hamburg (4 angreb, 9.000 tons) Dresden (4 angreb, 3.900 tons) og Tokyo (1.665 tons). Krigsforbrydelser er under opsejling.

Türkiye's Anadolu Agency rapporterede den 12. oktober: "Det israelske luftvåben (IAF) sagde ... at det har nedkastet 'omkring 6.000 bomber mod Hamas-mål' i Gaza siden lørdagens angreb, hvilket næsten svarer til antallet af bomber, USA brugte i Afghanistan på et år. Washington Post, der citerer Marc Garlasco, en militær rådgiver ved den hollandske organisation Pax for Peace (PAX), rapporterede, at Israel "på mindre end en uge smider, hvad USA smed i Afghanistan på et år, i et meget mindre, meget tættere befolkede område, hvor fejl vil blive forstørret." Krigsforbrydelser er i gang.

Er 1930'ernes æra med offentligt støttede og retfærdiggjorte krigsforbrydelser vendt tilbage? Har man besluttet at genindføre masse mord i krigsførelse som en "legitim" praksis, i modstrid med ratificerede FN-resolutioner, Oslo-aftalen fra 1993, Genève-konventionerne og Nürnberg-kodeksen – såvel som med atomvåbnenes "gensidigt sikrede ødelæggelse"?

"Ifølge Gazas sundhedsministerium er 10.328 mennesker i Gazastriben blevet dræbt pr. 7. november 2023, herunder 4.237 børn, 2.719 kvinder og 631 ældre mennesker. Derudover er 25.956 mennesker blevet såret, og 2.450 er savnet, herunder 1.350 børn, for det meste dækket af nogle af de 262.000 beskadigede boligenheder. Indtil videre er 192 læger blevet dræbt," rapporterede det britiske lægetidsskrift The Lancet i sin udgave fra den 17. november. Disse dødsfald – virkelige mennesker med virkelige forhåbninger, ikke "følgeskader" – kan hverken være nødvendige, rigtige eller retfærdiggjorte.

Tænk på et nyligt interview med den højtstående britiske parlamentariker og forsvarsminister, Grant Shapps, til BBC, da han blev spurgt, om han mener, at Israel handler uforholdsmæssigt i sine militære aktioner mod Gaza: "Jeg tror man glemmer, at folk desværre mister livet i krig. Da Storbritannien bombede Dresden, mistede 35.000 mennesker

tilsyneladende livet. Folk dør i krig.”

Og husk så den berygtede udtalelse, som korrespondent Peter Arnett rapporterede den 7. februar 1968 om det amerikanske bombardement af den vietnamesiske landsby Ben Tre: “‘Det blev nødvendigt at ødelægge byen for at redde den,’ sagde en amerikansk major onsdag... [Uanset de civile tab må de bombe og beskyde den engang så fredelige flodby med 35.000 indbyggere for at drive Viet Cong-styrkerne på flugt.” Samme krigsforbrydelser, et andet land, et andet årti, andre mennesker, en anden “uangribelig retfærdig sag”. Skal vi alle endnu en gang finde os i det ?

Da USA's præsident John F. Kennedy i 1962 blev presset af yderliggående kræfter i sin egen administration til at iværksætte en militær invasion af Cuba “for at forsvare Amerika”, efter at Sovjetunionen havde placeret ballistiske missiler der – missiler, som amerikanerne på det tidspunkt ikke vidste var bevæbnet med atomspræghoveder – nægtede han og reddede verden fra en atomkrig, muligvis på bekostning af sit eget liv.

Ligesom Israels premierminister Yitzhak Rabin, der blev myrdet den 4. november 1995 af israelske ekstremister, som modsatte sig Rabins samarbejde med Yasser Arafat om fred i Gaza og på Vestbredden, havde JFK modet til at ændre USA's aksiomer. I sin tale på American University den 10. juni 1963 foreslog han dette: “Lad os undersøge vores holdning til freden i sig selv. Alt for mange af os tror, at det er umuligt. Alt for mange tror, det er uvirkeligt. Men det er en farlig, nederlagsagtig tro. Det fører til den konklusion, at krig er uundgåelig – at menneskeheden er dømt til undergang – at vi er grebet af kræfter, vi ikke kan kontrollere. Vi behøver ikke at acceptere den opfattelse. Vores problemer er menneskeskabte – derfor kan de løses af mennesker. Og mennesket kan være lige så stort, som det ønsker. Intet problem i menneskets skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde.”

Zoom-mødet er åbent for offentligheden. For at deltage skal man registrere sig i forvejen via dette link.

Den eneste vej ud af tragedien: Organiser!

Den 7. november 2023 (EIRNS) – Når der sker omfattende ondskab, som traumatiserer dem der gennemlever den, er der ingen lov der påbyder, at man begår mere ondskab til gengæld. Der er dog en lov, tragediens lov, som baner vejen for dødsmerkede civilisationer – civilisationer, som ikke formår at finde en menneskelig løsning på en ellers forudbestemt skæbne. Den løsning – den idé – er hvad der bydende nødvendigt må opdages, hvis verden skal overleve.

I øjeblikket er udsigterne dystre. Militære udstationeringer i og omkring Israel-Palæstina er stigende. Det amerikanske udenrigsministerium har meddelt, at en ubåd af Ohio-klassen er på vej til den amerikanske centralkommando, og den er sandsynligvis allerede på vej til det østlige Middelhav – sammen med sine 154 Tomahawk-krydsermissiler. Iran, Jordan, Tyrkiet og stort set alle andre nationer i regionen har advaret USA om ikke at risikere en yderligere optrapning, opfordringer, som indtil videre er blevet overhørt.

I selve konflikten ser det i stigende grad ud til, at en etnisk udrensning er på vej. Israel fortsætter med at optrappe sine operationer mod hovedsageligt civile mål uden det mindste tegn på at stoppe, samtidig med at civile opfordres til at flygte ind i Egypten. Netanyahu har nu indrømmet, at Israel ikke vil forlade Gaza efter krigen, men planlægger at blive der “på ubestemt tid”. En minister havde endda den frækhed at

foreslå at smide en atombombe over Gaza som "en mulighed", der var værd at overveje. Vil der være nogen mennesker tilbage i Gaza, når dette er overstået, eller er den fred, som Israel søger, "gravens fred"?

På samme tid vender USA det blinde øje til. Repræsentanter for regeringen fortsætter med at sno sig uden om de mest basale spørgsmål om en våbenhvile, så der kan leveres humanitær hjælp, og hyklerisk fortier de sandheden om de uforholdsmæssigt mange drab på civile i forhold til Hamas-krigere. I stedet giver udstationeringen af mere og mere militær magt i regionen, mens udenrigsminister Blinken og andre kører PR-kampagner for at dæmpe det voksende ramaskrig, blot Israel beskeden: I kan fortsætte, der bliver ikke stillet spørgsmål.

Er det de højt besungne "vestlige demokratiske værdier", som ligger så berømte bag nutidens "frie" verden? Masken er fuldstændig røget af.

Det er tydeligt, at denne strategi ikke virker – folk stiller spørgsmål og kræver svar. En bevægelse er ved at vokse, som det kan ses i protester og andre aktioner, der bryder ud over hele verden, også i USA og Europa. Det rapporteres endda, at der er voksende uro inden for de styrende institutioner selv, såsom USA's udenrigsministerium, hvor et notat er blevet lækket, som kraftigt fordømmer den blinde billigelse af Israels overtrædelser af international lov. Spændingerne er sandsynligvis mere omfattende, end der rapporteres om, og de vil kun øges, jo længere dette står på.

Ikke desto mindre er det indlysende spørgsmål: Hvorfor får dette lov til at ske? Og hvorfor er der ingen, der gør noget for at stoppe det, når der bliver begået så forfærdelige handlinger? Hvad gør man i sådan en situation, når alle veje synes lukkede, og de fleste ledere forekommer moralsk døde?

Når følelserne svulmer op, så stop op og overvej: Det er nemt

at blive vred; det er nemt at stampe i gulvet og råbe slogans. Det er nemt, fordi det er planlagt, at man skal reagere på den måde – det er nemt, fordi det er tragisk.

Hvad der ikke er let er at ændre sig. Det, der ikke er let, er at tænke – men det er den eneste vej ud af dagens krise. Faktisk er det den eneste sande kraftfulde kilde i universet: At tænke og at udnytte evnen til at få andre til at tænke.

Tag den smukke metafor, som lige nu finder sted i Afghanistan. En tredages konference er i gang med titlen: "At skabe det afghanske økonomiske mirakel", som har samlet et hold af eksperter med den mission at skabe "en omfattende plan for den økonomiske genopbygning af hele landet". Der er blevet afholdt diskussioner og præsentationer om dette emne, herunder transport, energi, moderne landbrug, kredit og finansiering med mere. En deltager rapporterede, at der er en vældig optimisme blandt deltagerne og en stolthed over, at denne konference er afghansk finansieret, afghansk kontrolleret og til gavn for Afghanistan. Han understregede, at dette er et land, som har oplevet et halvt århundredes krige – og kolonialisme i endnu længere tid – og som nu beslutter sig for at tage sin fremtid i egne hænder. Det beslutter sig for at frigøre sig fra tragedien.

Hvad der kommer til at ske i Afghanistan, må tiden vise. Men tag det som en slags målestok, hvor man på trods af alt det, der er blevet gjort mod landet, har valgt en anden vej. Hvis denne nation kan finde en vej til en mere velstående fremtid, hvilken del af verden kan så ikke gøre det samme?

I en diskussion med samarbejdspartnere i dag understregede Helga Zepp-LaRouche, at hvis verden overlever den nuværende krise og ikke bryder ud i Tredje Verdenskrig, så vil Vesten have mistet al troværdighed på grund af det, den tillader at ske med Gaza. Derfor bør folk finde mod i, at denne beslutning fra Afghanistans ledelse peger i den retning, som flere nationer kan tage, når dette oligarkiske system kollapser

omkring os. Situationen kan bryde sammen når som helst, når mere af denne troværdighed går tabt, og vi bør mobilisere alle for fred og en ny orden blandt de suveræne nationer i verden.

Så bliv ikke fortvivlet, og bliv ikke apatisk. Vie jer selv til at skabe den form for gode, som må bringes ind i verden for at sikre, at dette onde aldrig sker igen.

Schiller Instituttet deltager i konference om Afghanistans økonomiske udvikling

Ikke korrekturlæst

Nov. 6, 2023 (EIRNS) – En banebrydende konference finder sted i denne uge i Kabul, Afghanistan, med det formål at hjælpe Afghanistan med at blive en del af det nye paradigme af nationer, der søger en smuk fremtid med samarbejde og økonomisk udvikling. Konferencen, der har titlen “Creating the Afghan Economic Miracle”, løber fra den 6.-8. november og har tiltrukket forskere og gæster fra hele Afghanistan såvel som fra andre dele af verden. Den afholdes af Ibn Sina Research and Development Center. Konferencens erklærede mål er: “at præsentere en omfattende plan for den økonomiske genopbygning af hele landet, med det mål at gøre Afghanistan til et mellemindkomstland inden for en overskuelig fremtid.”

Rapporter fra konferencens første dag beretter, at omkring 500 gæster var til stede i auditoriet, mens yderligere 100 spredte sig ud på gangene. Xinhua rapporterer, at Afghanistans

fungerende viceudenrigsminister for politiske anliggender, Sher Mohammad Abbas Stanekzai, indledte arrangementet og opfordrede afghanske og udenlandske virksomheder til at investere i det krigshærgede land og til, at afghanere, der bor i udlandet, "vender hjem og genopbygger deres land."

En af toparrangørerne fortalte, at en almindelig kommentar, han fik fra deltagerne, var, at de nu havde en reel følelse af håb for landets fremtid og udvikling. Deltagelsen var på et højt niveau, inklusive adskillige regeringsembetsmænd, såsom viceministre og vicepremierministeren. En deltager beskrev de første dages arbejde således: "Det har været utroligt informativt at tale med alle. Man får virkelig en fornemmelse af, at Afghanistan tager hånd om sin egen fremtid. Ingen finansiering til denne konference stammer fra udlandet."

En delegation fra Schiller Instituttet er blandt deltagerne, og de vil holde oplæg i løbet af tirsdag den 7. november med fokus på forskellige emner inden for den økonomiske genopbygning af landet.

Ibn Sina Research and Development Centre's pressemeddelelse fra den 6. november beskriver dette:

"Det er klart, at afhjælpning og efterfølgende eliminering af den humanitære krise skal være en prioritet. Men det er kun bæredygtigt, hvis der er et landsdækkende program for grundlæggende infrastruktur som transport, energi, vandforvaltning, kommunikation, uddannelse og sundhedspleje. Kun hvis disse basale ting er bygget i hele landet, kan produktivt landbrug og industri udvikles.

"For at nå dette mål vil konferencen præsentere den økonomiske plan kaldet 'Operation Ibn Sina: Det kommende økonomiske mirakel i Afghanistan,' som er blevet udarbejdet af Schiller Instituttets frivillige økonomer og givet til afghanske eksperter, der bor i udlandet og i Afghanistan, for at analysere og prioritere dens mål.

“Omdannelsen af Afghanistan til et stabilt, velstående land er også i alle landets naboers interesse, da Afghanistans geografiske placering gør det til et naturligt knudepunkt for en stor del af transporten og handelen mellem Centralasien, Sydasiien og Sydvestasien. Integrationen af Afghanistan i Bælte & Vej Initiativets korridorer og infrastrukturprojekter er i hele Eurasiens interesse, såvel som i Afghanistans.

“Dette program og perspektiv er i traditionen fra en af Afghanistans største sønner, Ibn Sina, hvis far blev født i Balkh, i den nordlige del af landet, og som er en af de største læger og universelle tænkere nogensinde. Sikke en fremragende metafor for en rig og smuk fremtid for Afghanistan!”

Schiller Instituttets konference: Lad os gå sammen med den Globale Majoritet

9. september 2023 (EIRNS) – Den 9. september, dagen efter den 101. fødselsdag for den afdøde prominente amerikanske statsmand, filosof og økonom Lyndon H. LaRouche, Jr., indkaldte Schiller Instituttet til en international online-konference med titlen: “Lad os gå sammen med den Globale Majoritet” – en begivenhed, som Lyndon LaRouche ville have karakteriseret som en afgørende intervention i “rum-tidsspektret” for det hastigt fremadskridende tektoniske skift, der finder sted i verdenshistorien. Konferencen var organiseret i to paneler: det første med titlen: “Den strategiske situation efter det historiske BRIKS-topmøde”, og det andet: “Et nyt paradigme i menneskehedens historie er ved

at tage form". Der var et spændende udvalg af talere, som repræsenterede det Globale Syd, herunder tre af BRIKS-landene, religiøse ledere, pensionerede militær- og efterretningsveteraner og medlemmer af Den Internationale Fredskoalition (IPC), såvel som ledere fra Europa og USA.

Formålet med konferencen var todelt: For det første at oplyse folk over hele kloden om, at 85% af verdens befolkning – Den Globale Majoritet – gør oprør mod det rådne, onde, århundredgamle kolonisystem, nutidens "regelbaserede internationale orden", som har gjort milliarder af mennesker til slaver og ødelagt deres liv, og kræver en retfærdig ny økonomisk orden baseret på udvikling af deres nationer til gavn for dem selv og fremtidige generationer. Dette afspejles i det nylige 15. BRIKS-topmøde i Johannesburg, Sydafrika, hvor seks nationer blev budt velkommen som nye medlemmer af BRIKS, med yderligere 40 nationer, der er ivrige efter at komme med. Det andet formål, som er endnu vigtigere end det første, er at rekruttere de borgere i det kollektive Vesten – som selv bliver mere og mere undertrykte og forarmede – til at deltage i dette oprør for at besejre den "regelbaserede orden", ligesom det lykkedes de amerikanske grundlæggere at besejre det britiske imperium. Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, har karakteriseret dette oprør som en "begivenhed, der kun sker én gang hvert tusinde år".

Konferencen gjorde det klart, at det begrebsmæssige grundlag for dette tektoniske skift i verdens anliggender har rødder i Lyndon og Helga LaRouches 50-årige kamp for en retfærdig ny økonomisk orden – som fru LaRouche kalder en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur – imod det sataniske finansoligarki, centreret i City of London og Wall Street, der står bag den kollapsende "regelbaserede orden". Dette omfatter talrige forslag gennem årtier til udvikling af nutidens lande i det Globale Syd, men også ideen om at bruge det amerikanske systems metoder fra Alexander Hamilton, Abraham Lincoln, Franklin Roosevelt og Lyndon LaRouche til at genopbygge de

udmarvede økonomier i Europa og USA!

Vil det lykkes os at rekruttere borgerne i Vesten til denne revolution? I sin hovedtale til det første panel udtrykte Helga Zepp-LaRouche optimisme om, at det kan lykkes, men det vil kræve en revolutionær ændring i den måde, folk tænker på.

Schiller Instituttets konference, der blev afholdt én dag efter Lyndon LaRouches 101-års fødselsdag, samlede over et dusin tænkere fra hele verden til en stærk dialog om det nye paradigme, der er ved at tage form, i forbindelse med det historiske BRIKS-topmøde i sidste måned i Sydafrika.

Konferencen åbnede med et panel med Dennis Speed som ordstyrer, der startede med den smukke spirituelle "I Don't Feel No-Ways Tired", fremført af Schiller Instituttets New York City Community Chorus med solisten Reginald Bouknight. Den musikalske introduktion blev efterfulgt af et stærkt videoklip med Lyndon LaRouche fra 1978, hvor han krævede, at verden tænkte stort – ikke at eksportere udstyr for milliarder af dollars til det, der dengang blev kaldt Den tredje Verden, men at eksportere hundredvis af nye byer, drevet af atomteknologi, udstyret med modulær infrastruktur og designet til at holde i hundrede år. LaRouches kraftfulde krav gav genlyd under hele konferencen.

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche gav derefter en tour d'horizon (gennemgang) over den aktuelle strategiske verdenssituation, den stigende krigsfare, opløsningen af de "vestlige" økonomier (især Tyskland, som er blevet ødelagt af vanvittige grøn energipolitik og ødelæggelsen af Nord Stream-gasledningen fra Rusland), og Lyndon LaRouches og LaRouche-bevægelsens historie med at fremsætte udviklingsforslag for regioner over hele verden: Afrika, Saudi-Arabien, Stillehavet, Operation Juárez for Mexico og Latinamerika, en indisk udviklingsplan over flere årtier, Oasis-planen for at bringe vand og fred til Sydvestasien samt, efter Sovjetunionens fald, Den eurasiske

Landbro, der skal forbinde Eurasien og resten af verden.

Hvordan kan verden strukturere sig selv, så en sådan udvikling bliver mulig? Beslutningen på det igangværende G20-møde i Indien om at tilføje Den afrikanske Union som permanent medlem af gruppen er "god, men utilstrækkelig", forklarede hun; det, der er brug for, er en ny sikkerhedsarkitektur, baseret på udvikling for alle. Schiller Institutet udgav i 2014 et forslag om at udvikle den Nye Silkevej, som Kina annoncerede året før, til Verdenslandbroen.

Drivkraften for udvikling er videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Kinas nylige præstation af EAST tokamak med en stabil strøm på 1 million ampere peger på det voksende potentiale for kernefusion som fremtidens energikilde.

"Der er grund til et kulturelt optimistisk syn på menneskehedens fremtid," sagde hun, "forudsat at vi erstatter had, misundelse og vrede med kærlighed, generøsitet og nysgerrighed over for andre kulturers potentiale." Hun konkluderede: "Vi har stadig tid til at nulstille aksiomerne i vores tænkning."

Guyanas tidligere præsident Donald Ramotar talte om udsigterne og udfordringerne for verden efter BRIKS-topmødet i Johannesburg, Sydafrika, og satte de store bestræbelser på at skabe konflikt med BRIKS-nationerne og mellem dem i kontrast til begejstringen i verden for det nye paradigme, de tilbyder. Bestræbelserne på at ødelægge samarbejdet skal forpurre, så øjeblikkets enorme potentiale kan realiseres.

Næstformand for den russiske nationale komité for BRIKS-forskning, Georgy Toloraya, gav sin præsentation titlen "BRIKS: En medicin til forebyggelse af krig." Han forklarede, at han længe har forventet, at den dag ville komme, hvor BRIKS ville blive en reel aktør i global politik. "Men jeg er virkelig forbløffet over, at denne dag er kommet så hurtigt," sagde han. "Jeg vil sige, at det seneste topmøde i slutningen

af august i Johannesburg virkelig var en historisk begivenhed," inklusive beslutningen om at mere end fordoble BRIKS' medlemskab. Den begejstring, som de 20 til 40 potentielle medlemmer repræsenterer, er en stor forandring i verdenssituationen. Faren for konflikt er meget stor. Vi kunne se et nyt system opstå efter en ny Trediveårskrig. Eller vi kunne opleve civilisationens undergang i en Tredive Minutters Krig. Eller Vesten kan afslutte sin isolation og acceptere BRIKS' åbenhjertige invitation til at være med til at skabe et nyt paradigme. "Jeg har ventet i 13 år på at se BRIKS blive en reel kraft i internationale relationer," konkluderede han. "Jeg håber, at det næste skridt, hvor Vesten vil blive inkluderet i denne proces, vil komme hurtigere end det."

Rapporter om de andre taler kommer snart.

Søndag afholdt Schiller Instituttet sin årlige "Glem aldrig: 11/9 Mindekoncert". Koncerten, der blev opført af Schiller Instituttets NYC-kor sammen med Asiana Sinfonia og Bergens Symfoniorkester, var på en måde weekendens "tredje panel". Hundrevis af mennesker var samlet i en stemning af mindehøjtidelighed og fejring.

JFK's tale til FN's generalforsamling i 1963 blev citeret i de bemærkninger, der åbnede konferencen – det afsnit hvor han foreslog, at de to dødelige, atomare modstandere, Sovjetunionen og USA, i fællesskab skulle tage til Månen: [<https://www.jfklibrary.org/archives/other-resources/john-f-kennedy-speeches/united-nations-19630920>].

"Rummet giver ingen problemer med suverænitet; ved resolution fra denne forsamling har medlemmerne af De Forenede Nationer givet afkald på ethvert krav om territoriale rettigheder i det ydre rum eller på himmellegemer og erklæret, at international lov og De Forenede Nationers charter vil gælde. Hvorfor skulle menneskets første flyvning til månen derfor være et spørgsmål om national konkurrence? Hvorfor skulle USA og Sovjetunionen, når de forbereder sådanne ekspeditioner, blive involveret i

enorme overlapninger af forskning, konstruktion og udgifter? Vi bør helt sikkert undersøge, om videnskabsfolk og astronauter fra vores to lande – ja, fra hele verden – ikke kan arbejde sammen om erobringen af rummet og en dag i dette årti sende, ikke repræsentanter for en enkelt nation, men repræsentanter for alle vores lande til Månen.” Den foreslåede fælles BRIKS-komité for opdagelse af rummet og koordinering af missioner er et “første emne” for internationale overvejelser, imod tidevandet af atomkrig, hvor alle nationer, og individer i alle nationer, kan deltage, organisere symposier og styrke den dialog, som weekendens konferencen har indledt.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Institutts videokonference den 9. september 2023: “BRIKS”: En omstilling større end afslutningen på Den kolde Krig”

HELGA ZEPP-LAROCHE: Det er yderst nødvendigt, at vi gør de almindelige borgere i de europæiske lande og USA – som dagligt bombarderes med en spærreild af nyheder i de etablerede massemedier, som alle generelt har et spin på en sådan måde, at de skaber en næsten helt fiktiv parallel virkelighed – opmærksomme på den tektoniske forandring, der foregår i dette

historiske øjeblik. For kun hvis de anerkender de valg, der klart ligger foran os, er der håb om en positiv vej ud af menneskehedens nuværende eksistentielle krise.

Det er på høje tid at gennemgå succesen og fiaskoen ved de officielle politikker i den seneste periode for at vurdere gyldigheden eller manglerne ved ens egne aksiomer for tænkning. Hvis der er noget, man kan lære af de to verdenskrige i det 20. århundrede, så er det antallet af fejlvurderinger fra deltagerne i disse krige. Med den parallel i baghovedet kan man kun råbe vagt i gevær på den mest skingre måde.

Den geopolitiske konfrontation mellem USA og NATO om Ukraine, som ikke startede "uprovokeret" den 23. februar 2022, men i virkeligheden allerede med den "orange revolution" finansieret af NED i 2004 og blev optrappet med Victoria Nulands Maidan-kup i 2014, fungerer tydeligvis ikke, som det var hensigten. Den hidtil usete række af sanktioner "ruinerede" ikke Rusland, som Annalena Baerbock havde ønsket, men forårsagede en vidtrækkende omdirigering af Rusland mod øst og syd. Men Ruslands forventning om, at den militære specialoperation skulle være kortvarig, blev heller ikke indfriet, da den russiske ledelse tydeligvis undervurderede effekten af NATO-operationerne i Ukraine efter Maidan-kuppet og befolkningens efterfølgende holdning, samt Vestens vidtrækkende vilje til militært engagement i Ukraine.

Nu er man nået til et militært dødvande, og fortsættelsen af de militære operationer kan på trods af alle nye våbenleverancer kun føre til en fuldstændig udmattelse af de menneskelige ressourcer i Ukraine, som allerede har lidt frygtelige tabstal, og faren for en optrapning til atomniveau, hvis enten Rusland ser sin territoriale sikkerhed truet, eller nogen mener, at en begrænset atomkrig er mulig.

Hvis europæerne troede, at deres eftergivenhed over for kravene om stadig "flere våben" til Ukraine ville føre til en

sejr for Ukraine på slagmarken, gik det heller ikke. I stedet befinder de europæiske nationer sig fuldstændig afskåret fra ethvert bånd til deres nabo Rusland, "energiafhængigheden" er flyttet fra Rusland til den meget dyrere amerikanske energi, og i mellemtiden har Tyskland mistet selv skyggen af en rest af suverænitet og dermed respekten i hele verden. Tyskland, det tidligere økonomiske kraftcenter i Europa, gennemgår hurtigt en afindustrialiseringsproces forårsaget af urimelige energipriser fra den vidunderlige beskyttelsesmagt og allierede USA, som ikke tøver med at lokke de slagne tyske industrier til at bosætte sig i USA ved hjælp af Inflation Reduction Act – for slet ikke at tale om Nord Stream-rørledningerne, om hvilke der ikke er nogen, som tror på den for sent opfundne historie om sejlbåden Andromeda. Et populært ordsprog i disse dage er: Hvad skal man med fjender, når man har venner som disse?

Tyskland er blevet forvandlet til en dørmåtte, der trampes på af NATO-støvler, mens det nuværende politiske lederskab med sin grønne atlantiske ideologi, som det ville være en omskrivning at kalde "tysk", spiller næsten alt væk, hvad alle generationer har bygget op af ruinerne efter Anden Verdenskrig. Halvdelen af den tyske middelstand, kilden til hele det sociale system i landet, er enten ved at gå fallit eller ved at forlade landet for at geninvestere i USA eller Kina. Den overvældende stemning i landet er desperation, restaurantejere, landmænd, håndværkere, butiksejere, sygeplejersker, alle former for serviceindustrier, føler alle, at bunden bliver trukket væk under dem, og de, der ikke ønsker at flytte til Alternativ für Deutschland, et højrefløjsparti med nogle gode pointer, men også uacceptable elementer i sig, føler, at de ikke har noget sted at vende sig hen. "Alt vil ramle mod muren," er en af de mest hørte sætninger i mange private diskussioner. Folk føler sig fuldstændig forrådt. Vi skal huske på, at det var den totale følelse af forræderi efter Versailles-traktaten, som var dødsstødet for Weimar-republikken!

Men hvad de fleste borgere i Vesten ikke har nogen anelse om, er, at der foregår en meget større, meget mere betydningsfuld udvikling andre steder, i de dele af verden, som påvirkes af det, der foregår mellem NATO og Rusland, hvor "følgeskaderne", såsom høje energi- og fødevarerpriser i disse lande, blev betragtet som "ubetydelige". Og nu viser det sig, at den forglemmelse var den største fejlvurdering af alle.

De ensidige (og derfor ulovlige) sanktioner mod Rusland og en lang række andre lande, konfiskeringen af statslige aktiver og bevæbningen af dollaren oven i den mangeårige erfaring med uretfærdige handels- og kreditvilkår har ført til et gigantisk tilbageslag i landene i det Globale Syd, som siden har udviklet sig til den Globale Majoritet, der repræsenterer mere end 85% af verdens befolkning. NATO-landenes massive forsøg på at presse lande i Latinamerika, Asien og Afrika til at tage parti for "demokratierne" i den "regelbaserede orden" mod de formodede "autokratier" og "diktaturer" i Ukraine-konflikten gav grundigt bagslag. Disse landes identitet som en del af Den alliancefri Bevægelse og "Bandung-ånden", den store alliance mellem asiatiske og afrikanske lande fra konferencen i 1955, blev vakt til live igen og med den erindringen om, at det var Sovjetunionen, der havde hjulpet mange af udviklingslandene i deres kamp for uafhængighed mod kolonimagterne.

Da Lyndon LaRouche, min afdøde mand, i 1975 første gang foreslog et alternativ til IMF og dens betingelser med forslaget om IDB, der skulle udstede kreditlinjer på 400 mia. dollars om året til industrielle udviklingsprojekter, blev dette forslag helhjertet støttet af NAM, Den Alliancefri Bevægelse, der indarbejdede det i deres endelige resolution i Colombo, Sri Lanka, som allerede dengang repræsenterede 75% af verdens befolkning. Finansmagternes reaktion var brutal: Indira Gandhi og fru Sirimavo Bandaranaike blev fordrevet fra magten, premierminister Zulfikar Ali Bhutto og premierminister Indira Gandhi blev flere år senere myrdet. NAM spillede en afdæmpet rolle i mange år fremover som følge af disse angreb.

Lyndon LaRouche, hvis 101-års fødselsdag vi fejrede i går, og hans internationale bevægelse fortsatte ufortrødent med at skrive udviklingsplaner, en omfattende infrastrukturplan for hele det afrikanske kontinent, præsenteret i 1976 på en konference i Paris, Operation Juárez for Latinamerika i samarbejde med den mexicanske præsident López Portillo, en 50-årsplan for Stillehavsområdet i lyset af den forventede stigning i befolkningstætheden i den del af verden, en 40-årsplan for Indien, som Mrs. Gandhi begyndte at gennemføre, Oasis-planen for Sydvestasien, og i 1991, da Sovjetunionen gik i opløsning, den Eurasiske Landbro, den Nye Silkevej – alle disse programmer blev præsenteret på bogstaveligt talt hundredvis af konferencer og seminarer på fem kontinenter.

Efter at præsident Xi Jinping præsenterede konceptet for Den Nye Silkevej i Kasakhstan for præcis 10 år og 2 dage siden, ignorerede vestlige regeringer, tænketanke og medier på forbløffende vis dette program, som helt klart var det største infrastrukturprogram i historien nogensinde, endog i en størrelsesorden større end Marshall-planen for Europa efter Anden Verdenskrig.

Men for landene i det Globale Syd blev Bælte- og Vej-Initiativet (BVI) den afgørende faktor, der gjorde det muligt for mange af dem for første gang for alvor at igangsætte infrastrukturprogrammer, industriparker, avancerede videnskabsprojekter osv. Fra slutningen af 2017 skiftede holdningen i Vesten til BVI pludselig fra ligegyldighed til fjendtlighed, først i Pentagons sikkerhedspapirer og derefter synkroniseret i alle vestlige medier og tænketanke blev Kinas fremgang karakteriseret som "systemisk rival" og "modstander", hvilket kulminerede i den nylige "afkobling" og "derisking"-vanvid. Med den nylige udvidelse af BRIKS til BRIKS-11 og den tilkendegivne interesse fra omkring 40 andre lande for at slutte sig til, er ideen om en fuldstændig afkobling fra Rusland og Kina mere end absurd: Den er selvmorderisk. Perspektivet med at skabe to mere eller mindre adskilte blokke

er i realiteten ikke gennemførligt og kan kun ses som et nytteløst forsøg på at svække en modstander økonomisk før et planlagt militært angreb, som i betragtning af eksistensen af flere tusinde atommissiler ville betyde udslettelsen af den menneskelige art og dermed alt liv på jorden.

Det er tid til en grundlæggende strategisk genovervejelse. Er det ikke nu mere i USA's og de europæiske nationers interesse at tage initiativ til at samarbejde med alle landene i det Globale Syd og opbygge en velstående verden for alle nationer, end at løbe risikoen for at føre en politik, der kan føre til "historiens afslutning", om end på en anden måde end Francis Fukuyama, faderen til alle politiske fejlvurderinger, fantaserede om?

Her til morgen kom der nyheder om, at premierminister Modi på det igangværende G20-topmøde i New Delhi for længst havde bekendtgjort, at Den afrikanske Union er blevet optaget i G20 og dermed i G21. Det er positivt, men helt utilstrækkeligt. For at eliminere faren for en tredje, denne gang term nuklear krig, er vi nødt til at skabe en helt ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til sikkerheden og de økonomiske interesser for alle nationer på planeten. Og det er kun muligt, hvis det er baseret på alles udvikling, på næstens, den andens, interesse og skabelsen af en fælles fremtid, som er lovende og opløftende for hele menneskeheden.

Det omfattende studie, som Schiller Instituttet udgav i 2014 som respons på præsident Xis meddelelse fra 2013 i Kasakhstan, "Den Nye Silkevej bliver Verdenslandbroen", kan være grundlaget for en sådan fredsorden for det 21. århundrede. Den giver en klar retning for den økonomiske opbygning af alle dele af planeten, konkrete planer for at overvinde underudviklingen i det Globale Syd, såvel som konkrete retningslinjer for genopbygningen af de forfaldne økonomier i det Globale Nord. Sammen med de ti principper, jeg foreslog for en sådan ny arkitektur, kunne disse forslag være

grundlaget for ethvert seriøst forsøg på at finde en løsning på den nuværende krise. Hvorfor ikke afholde et særligt møde i FN's Generalforsamling for at diskutere en sådan ny international arkitektur, når så mange mennesker verden over tydeligvis er bekymrede over truslen mod verdensfreden?

Ideen om en Verdenslandbro, der forbinder alle infrastrukturelt udviklede kontinenter gennem tunneller og broer, så man snart kan rejse med et maglev-tog (magnetisk svævebanetog) fra sydspidsen af Argentina eller Chile op nordpå gennem Amerika via Beringstrædet hele vejen langs Den transsibiriske Jernbane til Gibraltar og videre gennem Afrika til Kap det gode Håb. Dette vil være realiseringen af den tyske økonom Friedrich Lists vision og hans "rum- og tid-økonomi", hvor han skitserede, hvordan et avanceret transport- og kommunikationssystem med høj hastighed, tæt regelmæssighed og omkostningseffektiv infrastruktur ville give mulighed for nye niveauer af de mentale og materielle produktive kræfter. Denne udvikling ville så føre til en "planetens republik", som han kaldte det, baseret på "menneskehedens økonomi", som ville gøre det muligt, at alle talenter ville udveksle deres ideer og arbejde sammen på alle områder inden for videnskab og kunst og alle vidensområder, hvilket igen ville øge effektiviteten af alle menneskehedens kræfter, det stik modsatte af "afkobling" og "derisking", naturligvis.

En lignende idé om menneskehedens fremtidige udvikling til at blive et stort fællesskab for hele verden, en "datong shijie", kan man også finde hos Cai Yuanpei, den første undervisningsminister i Republikken Kina og præsident for Peking Universitet, som introducerede Schillers begreb om æstetisk uddannelse i Kina. Det var tydeligvis den samme evolutionære medfødte idé, der styrede Nicholai af Kusas idé om harmoni i makrokosmos baseret på den bedste gensidige udvikling af alle mikrokosmos. Gottfried Wilhelm Leibniz' idé om en forudbestemt harmoni i universet repræsenterer den samme idé; Vernadskys forestilling om noösfærens stigende dominans

over biosfæren ligeså. Og jeg husker udmærket, hvordan Lyndon LaRouche forbløffede sine medarbejdere, da han talte om, at på trods af den nuværende betydning af nationalstatens suverænitet, så ville det ikke være det sidste stadie i menneskehedens evolutionære udvikling.

Se på det seneste gennembrud, som Kina gjorde inden for kontrollerbar kernefusionsteknologi til en ny generation af en "kunstig sol", Huanliu-3, for en uge siden. Ifølge China National Nuclear Corporation (CNNC) realiserede de for første gang high-confinement mode-drift med en plasmastrøm på 1 million ampere. High-confinement-mode bruges også som standard-mode i International Thermonuclear Experimental Reactor (ITER) i Cadarache, Frankrig, som drives af syv medlemslande: Kina, EU, Indien, Japan, Rusland, Sydkorea og USA. Denne iboende sikre form for kerneenergi er, når den er fuldt realiseret, en af de teknologier, som vil fjerne grundlaget for geopolitisk rivalisering, fordi den vil gøre energi så rigelig og billig, at det vil være billigere end at fortsætte militære konflikter.

Perspektivet for et helt nyt paradigme i internationale relationer er i horisonten, og det kan komme meget hurtigere, end de fleste kan forestille sig. En ændring i USA ved det næste præsidentvalg kan bringe USA tilbage på vejen mod en republik. Som Sergej Glazyev antydede, vil en ny BRIKS-valuta sandsynligvis materialisere sig i 2024 under Ruslands formandskab for BRIKS, hvilket kan vise sig at være redningsbåden for det globale finansielle system.

Så der er al mulig grund til et kulturelt optimistisk syn på menneskehedens fremtid, forudsat at vi erstatter had, misundelse og vrede med kærlighed, generøsitet og nysgerrighed over for de andre kulturers potentiale. Vi har stadig tid til at nulstille aksiomerne i vores tænkning.

NYHEDSORIENTERING AUGUST 2023: Samarbej med det Globale Syd for fred og udvikling

Download (PDF, Unknown)

Schiller Instituttets Strasbourg konference: Videoer og et engelsk afskrift af alle fem paneler

Panel 1 findes ovenover.

Panel 2:

Panel 3:

Panel 4:

Panel 5:

Koncerten kommer forhåbentligt senere.

Schiller Instituttet afholder international videokonference den 9. september kl: 'Lad os gå sammen med den Globale Majoritet om at skabe et nyt kapitel i verdenshistorien!

Her er panel 2:

Program:

Panel 1: Den strategiske situation efter det historiske BRIKS-topmøde

Lørdag den 9. september, kl. 15.00 – 18.00 eller senere

Ordstyrer: Dennis Speed, Schiller Instituttet (USA)

- Helga Zepp-LaRouche (Tyskland), grundlægger af Schiller Instituttet: " BRIKS: En transformation mere omfattende end afslutningen på den kolde krig"
- H.E. Donald Ramotar (Guyana), tidligere præsident i Guyana: "Det Globale Syd er nu den Globale Majoritet"
- Prof. Georgy Toloraya (Rusland), pensioneret seniordiplomat; næstformand for den Russiske Nationale

Komité for BRIKS-forskning: "BRIKS: En medicin til forebyggelse af krig"

- Robert Cushing (USA), sammenslutning af amerikanske katolske præster, m.fl: "En politik for fred"
- Raymond McGovern (USA), tidligere senioranalytiker, U.S. Central Intelligence Agency (CIA); stiftende medlem, Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS): "JFK og Rusland, et skift i retning af fornuft på randen af udslettelse"
- Diane Sare (USA), uafhængig kandidat for U.S. senate i New York
- Scott Ritter (USA), tidligere FN-våbeninspektør i Irak: "NATO's verdensbillede kolliderer med virkeligheden"
- Diskussionsrunde

Panel 2: Et nyt paradigme i menneskehedens historie er ved at tage form

Lørdag den 9. september, kl. 19.00 – 22.00 eller senere

Ordstyrer: Stephan Ossenkopp, Schiller Instituttet (Tyskland)

- Lyndon LaRouche (USA), videnskabsmand og økonom (1922-2019), videopræsentation: TBA
- Dennis Small (USA), Schiller Instituttet, USA: "Et hasteprogram til at redde Argentina, det nyeste medlem af BRIKS"
- Kiran Karnik (Indien), tidligere præsident for National Association of Software and Service Companies (NASSCOM); 20 år hos den indiske rumforskningsorganisation (ISRO): "Indien og Chandrayaan-3: Det Globale Syd som drivkraft"
- Jacques Cheminade (Frankrig), formand for partiet Solidaritet og Fremskridt; tidligere fransk præsidentkandidat: "BRIKS' win-win-politik og Argentinas rolle"
- Prof. David Monyae (Sydafrika), direktør for Center of Africa-China Studies (CACS), University of Johannesburg, Sydafrika: "Fremtiden for Afrika, Kina og BRIKS"

- Rubén Guzzetti (Argentina), udenrigspolitisk analytiker, Argentine Institute of Geopolitical Studies (IADEG): “Argentina i BRIKS, en historisk mulighed”
- Franco Battaglia (Italien), professor i kemisk fysik, University of Modena, Italien: “Den kolde sandhed om global opvarmning”
- Diskussionsrunde

Deltagere i diskussionen:

- Dr. Akiko Mikamo (Japan), forfatter, “8:15 – En historie om overlevelse og tilgivelse fra Hiroshima”
- Alejandro Yaya (Argentina), vicepræsident, Civil Institute of Space Technology; leder af Technology and Innovation Relations Unit, National Defense University

Du kan tilmelde dig for at modtage et link til konferencen direkte til din e-mail og opdateringer her:

Let us Join Hands with the Global Majority To Create a New Chapter in World History! (nationbuilder.com)

Du kan også se den på denne side, når det bliver tilgængeligt.

11. august 2023 (EIRNS)-{Schiller Instituttet afholder en international (online) konference lørdag den 9. september. Titlen på konferencen er “Lad os gå sammen med det Globale Majoritet for at skabe et nyt kapitel i verdenshistorien!” Følgende er teksten i invitationen til arrangementet, som blev offentliggjort i dag, og som vil blive fulgt op af flere detaljer om panelerne og talerne i de kommende dage. Se her.

Verden gennemgår forandringer, som kun sker én gang hvert tusinde år: Kolonialismens tidsalder, som begyndte i det 16. århundrede og varede i næsten 600 år, er ved at være slut. Landene i det Globale Syd, som repræsenterer langt størstedelen af menneskeheden, er ved at gøre op med levnene af den koloniale undertrykkelse, som stadig eksisterer i form af international kontrol over deres ressourcer, uretfærdige handelsvilkår og City of Londons og Wall Streets finansielle

undertrykkelse og udplyndring. Landene i det Globale Syd hævder deres ret til at forarbejde disse ressourcer og producere varer med merværdi som et middel til at blive mellemindkomstsamfund inden for en overskuelig fremtid gennem højteknologisk industrialisering. Lyndon LaRouche har i årtier specificeret de nødvendige koncepter og politikker i den fysiske økonomi for at fremskynde denne overgang.

BRIKS-landenes topmøde den 22.-24. august kan forventes at afspejle det tektoniske skift, der er undervejs: Treogtyve lande har formelt ansøgt om medlemskab af denne organisation, og mere end tyve har ansøgt uformelt. I stedet for at se denne proces som en trussel mod Vesten, bør Europas nationer og endda USA tage imod tilbuddet om samarbejde. Hvis landene i det Globale Nord går videre med deres erklærede hensigt om at "afkoble" eller "fjerne risikoen" fra Kina, som er den største handelspartner for mange lande i det Globale Syd, vil det være særligt ødelæggende for økonomierne i Europa, som allerede er i gang med en afindustrialiseringsproces. Mere fundamentalt er det, at hvis Vesten fortsætter sin geopolitiske konfrontationspolitik med Rusland og Kina og forsøger at opretholde en unipolær verden ved at skabe et globalt NATO, kan de nuværende konflikter om Ukraine og snart Taiwan eskalere til en tredje verdenskrig, denne gang en atomkrig.

At den gamle orden ikke har formået at løse problemerne med fattigdom, sult og underudvikling for milliarder af mennesker i udviklingslandene, demonstreres af den forfærdelige migrantkrise, hvor tusinder og atter tusinder af desperate mennesker samles, og nationale grænser, hvad enten det er mellem USA og Mexico eller langs Middelhavet, som allerede er blevet en massegrav. I stedet for at ty til grusomme og umenneskelige metoder for at holde folk ude, bør vi gå sammen med Kina og andre vækstlande om at hjælpe landene i det Globale Syd med at blive industrialiserede. Der er ingen grund til rivalisering; der er så meget, alle kan gøre for at opfylde de eksistentielle behov hos de mennesker, der nu

lider.

Hvilken vej vi vælger, vil efter al sandsynlighed afgøre, om vi ender i en verdenskrig, der fører til udryddelse af den menneskelige art, eller om vi bevarer vores menneskelighed og åbner et nyt, lysere kapitel i menneskets historie.

Vi har brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. De stridende parter i Trediveårskrigen var i stand til at nå frem til Den Westfalske Fred i 1648, fordi de indså, at hvis de var blevet ved med at kæmpe, ville der ikke have været nogen tilbage til at nyde sejren. Vi bør i det mindste være lige så kloge.

Vi må genoplive de smukkeste traditioner i vores kulturer, især i den klassiske kunst, og fejre billedet af mennesket som en kreativ art, og derfra udvikle en vision om, hvordan vi skaber en varig fred for hele menneskeheden.

Du kan tilmelde dig for at modtage et link til konferencen direkte til din e-mail og opdateringer her:

Let us Join Hands with the Global Majority To Create a New Chapter in World History! (nationbuilder.com)

Du kan også se den på denne side, når det bliver tilgængeligt.

Humanity for Peace-koncert: Video og åbningsbemærkninger

7. august 2023 (EIRNS) – Indledende bemærkninger til Humanity for Peace-koncerten: Mozart Requiem, African American Spirituals and andre udvalgte værker:

Anastasia Battle: Velkommen. Velkommen til den smukke koncert,

der følger efter en meget vidunderlig og vigtig international fredsdemonstration, som fandt sted ved FN for blot et par timer siden. Vi havde dusinvis af lignende demonstrationer rundt om i verden. Vi får kommentarer og hilsner fra folk over hele verden, inklusive repræsentanter, valgte embedsmænd, tidligere statsoverhoveder. Og jeg vil bare gerne takke hver og en af jer for at deltage i denne meget vigtige begivenhed, og hvad der bør være en vigtig, smuk indgriben i verdenshistorien.

Jeg vil især gerne takke medlemmerne af Den Internationale Fredskoalition, som har brugt mange, mange, mange timer som et udtryk for menneskehedens kærlighed til at stoppe atomkrig. Og jeg tror, at den eneste måde, hvorpå vi kan udtrykke evnen til at stoppe atomkrig på dette tidspunkt, er ved at trække på den sublime kraft, som hver og en af jer har.

Og det er det, vi ser på lige nu: Det, vi gør her i dag, i denne kirke, det frivillige kor, mennesker fra alle samfundslag, som er sammen med os i dag for at udtrykke et smukt – bare et smukt krav om, at vi ikke kan miste menneskeheden til noget så forfærdeligt og ondt!

Så jeg vil gerne takke jer alle igen for at være med os. Vær med til fremtidige arrangementer: Lad os vokse. Lad os gøre denne stemme højere. Lad os udtrykke mere skønhed, i større omfang. Og som I kan se, har vi en hjemmeside, der hedder Humanity for Peace [<https://humanityforpeace.net/>], hvor dette vil blive sendt i dag, over hele verden.

Med det vil jeg gerne introducere Dennis Speed. [Applaus]

Dennis Speed: Så vi vil selvfølgelig gerne byde jer alle sammen velkommen her. Men vi vil også gerne gøre jer alle opmærksomme på, hvad det er for en forsamling, I er blevet en del af.

I dag har Humanity for Peace taget initiativ til en slags international udendørs dialog. Folk taler om demonstrationer,

de taler om møder og protester, men det er ikke, hvad dette er: Det er en masseintervention fra en gruppe mennesker, der har besluttet, at der er et værdigt eksperiment, der skal udføres. Når Mahatma Gandhi talte om demonstrationer, mente han, at de var "eksperimenter med sandheden". Hvis du læser hans selvbiografi, vil du opdage, at han siger, at han ikke rigtig forstår, hvorfor folk gør så stort et nummer ud af antallet af mennesker, der deltog i Saltmarchen, eller den måde, millioner af mennesker gik på gaden på. Han taler om, at det for ham handlede om hans personlige kampe med forskellige udfordringer, som han stod over for i sit personlige liv. Og han sagde, at det var der, kraften i demonstrationerne og hans egen rolle i disse demonstrationer virkelig kom fra.

Nu er vi i gang med et sandhedseksperiment. Folk siger ofte ting som: "Jeg elsker menneskeheden, men det er menneskerne, jeg ikke kan udstå". Det virker ikke rigtigt.

Og der er et spørgsmål: Er det muligt for menneskeheden at tale med én stemme? Jeg tror, at vi alle ved, at der var en berømt person, som helt sikkert troede på det, og det var Ludwig van Beethoven. Hans Ode til glæden, som selvfølgelig faktisk er digteren Friedrich Schillers ord. En af de vigtigste sponsororganisationer, en organisation, som jeg er glad og stolt over at være medlem af, blev grundlagt af Helga Zepp-LaRouche.

Og vigtigst af alt vil jeg bare fortælle en lille historie om mit eget forhold til dette spørgsmål om kor, for det, vi prøver at danne, er en slags kor: Det var i 1987, og jeg var involveret i en præsidentkampagne. Kandidaten var Lyndon LaRouche, og han sagde til mig: "Vi er nødt til at få mange flere frivillige, mange flere mennesker til at arbejde på denne kampagne." Så jeg sagde til ham: "Okay, jeg tager telefonen og skaffer en masse folk." Han sagde: "Hvorfor vil du gøre det?" Jeg sagde: "Tror du ikke, vi har brug for at få en masse mennesker fra hele landet til at melde sig frivilligt? Det er en præsidentkampagne. Vi kommer til New

Hampshire, og vi vil..." Han sagde: "Nej! Det behøver vi ikke at gøre!" Jeg sagde: "Jamen, hvor skal de folk så komme fra?" Han sagde: "Lige her! Få folk i New Hampshire til at gøre det." Og jeg sagde: "Åh, Lyn! Jeg har været her i månedsvis. Disse mennesker vil ikke..." Han sagde: "Nej. Her er, hvad du gør: Danne kor." Jeg sagde: "Mener du synge?" Han sagde: "Ja!" Jeg sagde: "Øh, er der noget, jeg ikke forstår?" Han sagde: "Problemet med mennesker er, at de er bange for lyden af deres egen stemme." Han sagde: "Du vil aldrig finde eller skabe et frit folk, medmindre du kan inspirere folk til at synge." Han sagde: "Hvis du kan gøre det, kan folk gøre hvad som helst."

Når vi ser os omkring i verden nu, eller når du ser dig omkring i Amerika nu, eller når du ser dig omkring i New York City nu, kan du se, at den form for splittelse, vi føler mellem os, er en splittelse, der er i hvert af vores sind. Den er i os. Spørgsmålet er, hvad det er for en stemme, vi skal tale med? I dag, ved denne demonstration, og i dag som helhed, som er en mindedag for en forbrydelse, hvor tusinder, titusinder af mennesker døde: nedkastningen af en og derefter to atombomber, hovedsageligt på civile, i slutningen af en krig, der kunne have endt på en anden måde. Spørgsmålet er, om vi på en eller anden måde kan tale til dette problem, ikke på en skinger måde, ikke på en såkaldt "politisk måde" i sig selv, men på en måde, der bevæger folk, og bevæger de mennesker, der begik denne forbrydelse i første omgang, og bevæger de mennesker, der blev dræbt af denne forbrydelse. Er der noget, vi kan gøre? Hvis vi forsøger at tale som individer, ville det ikke virke. Men hvis vi forsøger at tale som menneskehed, at tilbyde vores stemme til menneskeheden – måske – måske kan noget ændres.

Nogle mennesker kender replikken fra Købmanden i Venedig:

"Den mand, der ikke har nogen musik i sig,

og heller ikke bevæges af harmonien af søde lyde,

Er egnet til forræderi, list og plyndring;

Hans ånds bevægelser er kedelige som natten,

og hans følelser mørke som Erebus.

Lad os ikke stole på en sådan mand. Læg mærke til musikken.”

Vi vil gerne have jer til at mærke den musik, vi vil tilbyde jer her i dag. Vi vil gerne takke alle musikerne, instrumentalisterne, solisterne, sangerne og koret. Vi inviterer jer alle til at slutte jer til os i vores forsøg på at skabe, på dette tidspunkt, i denne verden, et enkelt kor for fred.

Strasbourg konferencen: Dr. Andrews Nkansah Undergeneralsekretær for African Diaspora Congress (ADC): Strategisk partnerskab for at skabe hastig udvikling i Afrika

Dr. Andrews Nkansah var desværre fraværende på konferencen, men hans tale inkluderes på kommende video

Ærede Helga Zepp La-Rouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet Ærede gæster, mine damer og herrer.

Det er med stor glæde, at jeg har fået denne mulighed for kort

at tale om strategisk partnerskab for hastig udvikling af Afrika, mit kære kontinent.

Når det drejer sig om Afrika, er der masser af ting at tale om, og fra mange perspektiver.

På trods af vores rige og forskelligartede ressourcer, så er Afrika stadig præget af fattigdom og elendighed. Personligt mener jeg, at en stor del af problemet skyldes manglende engagement fra både vores bilaterale og multilaterale partnere i vores udviklingssamarbejde.

Jeg sætter pris på den hjælp og indsats, som vores udviklingspartnere yder i forsøget på at få Afrika udviklet. Men denne hjælp og bistand er enten sørgeligt utilstrækkelig eller uhensigtsmæssig. Næsten alle betingelserne for vores bilaterale og multilaterale engagementer dikteres til os med ringe eller ingen mulighed for os til at komme med vores prioriterede udviklingsbehov. Dette ensidige partnerskabsengagement har frataget os vigtige infrastrukturelle og industrielle udviklinger, som er absolut nødvendige for hurtig socioøkonomisk vækst og udvikling. Faktisk er gode veje og jernbaner samt pålidelige energi- og vandforsyninger centrale for enhver succesfuld økonomi, og alligevel er selv den mest industrialiserede økonomi i Afrika såsom Sydafrika ikke forskånet for energikrisen!

Så både de eksisterende bilaterale og multilaterale donorer og partnerskaber har tydeligvis ikke hjulpet meget på disse vigtige førnævnte områder i vores udviklingspolitik. Derfor har vi som kontinent nu brug for at revidere vores eksisterende vilkår for bilaterale og multilaterale engagementer samt at lede efter nye og uudforskede partnerskaber og engagementer (såsom BRIKS, Silkevejsinitiativet / Belt Road Initiative), hvor vores behov og prioriteter vil være den afgørende faktor.

Derudover vil følgende også være lige så vigtigt:

- 1) En fælles afrikansk stemme og holdning i spørgsmål af kritisk økonomisk betydning.
- 2) Engagere os og indgå partnerskaber på en sådan måde, at vores naturressourcer tilføres værdi før eksport.
- 3) Fremskynde den interne afrikanske handel og betalingssystemet samt fremskridt mod en fælles afrikansk valuta.

Tiden er ikke på vores side, så vi må handle hurtigt, klogt og ansvarligt for at klare opgaven!

Tak skal I have!

Dr. Andrews Nkansah

Undergeneralsekretær for African Diaspora Congress (ADC)

Tale af Mrutyuanjai Mishra fra Danmark i Strasbourg: “Indiens rolle som fredsmægler i disse kritiske tider”.

Det følgende er fra en artikel i Times of India, skrevet af Mrutyuanjai Mishra:

I år fejrer Indien og Frankrig afslutningen på 25 års strategisk alliance og partnerskab. Derfor er den indiske premierminister, Narendra Modi, blevet inviteret som æresgæst ved Bastilledagsparaden den 14. juli. Europæerne, og især franskmændene, vil være opmærksomme på, at Narendra Modi

deltager i Bastilledagsparaden, som fejres på samme måde, som vi fejrer Uafhængighedsdagen i Indien, med en særlig militærparade på Champs Elysees i Paris.

Dette internationale møde finder sted præcis efter, at NATO-lederne har afsluttet deres møde i Vilnius den 11.-12. juli, hvor Sveriges optagelse i NATO blev diskuteret. Ikke desto mindre er det vigtigt at indse, at de to sværvægttere blandt de europæiske magter er Tyskland og Frankrig. Jeg havde lejlighed til at besøge Frankrig for nylig, og i sidste weekend holdt jeg et foredrag om følgende emne i Strasbourg, hvor fokus var på det Globale Syd:

Kan Indien spille en konstruktiv rolle i at skabe fred og mindske kløften mellem det Globale Nord og det Globale Syd?

Dette er essensen af min tale:

Vi havde alle lært at bruge udtrykket "den første verdens lande", som stammer fra fransk antropologisk tænkning baseret på en opdeling af samfundet i tre dominerende lag. Nemlig adelen, præsteskabet og borgerskabet. Indien, mit oprindelsesland, er længe blevet omtalt som et "tredje verdensland", fordi det ikke var allieret med de kapitalistiske NATO-lande under den kolde krig og heller ikke var direkte allieret med den kommunistiske sovjetblok. Landene i den sovjetiske blok blev omtalt som "den anden verdens lande".

Mærkeligt nok har Indien haft succes med at samarbejde med begge blokke og har bevaret en uafhængig tilgang til sin udenrigspolitik. Da kritisk tænkning blev afgørende i det 21. århundrede, blev udtrykket "den tredje verden" forældet, fordi det blev betragtet som neokolonialistisk at forvente, at de såkaldte tilbagestående lande skulle moderniseres og liberaliseres og blive som "den første verdens lande", som er repræsenteret af de 31 medlemmer og snart 32 medlemmer, hvis Sverige tilslutter sig NATO-alliancen.

Så vi er nødt til at vænne os til udtrykket "det Globale Syd", som repræsenterer de to mest folkerige lande i verden, Indien og Kina, og de fleste af de fattige lande på den sydlige halvkugle. Indien og Kina ligger ikke nødvendigvis på den sydlige halvkugle, men det meste af den fattige verden og mellemindkomstlande i Asien, Latinamerika og Afrika findes på den "sydlige halvkugle".

Købekraften i det globale syd er stigende, og i dag udgør de såkaldte BRIKS-lande en væsentlig del af den globale økonomi, mens den såkaldte "første verdens" andel af den globale økonomi gradvist falder. En ny verdensorden er under opsejling.

Der er kræfter i verden, som ikke ønsker at se en fredelig opblomstring af det Globale Syd, og som konstant ønsker at påtvinge planeten en krigstilstand, der tvinger det fattige Syd til at mobilisere flere af sine ressourcer i forsvarssektoren og ofte må opleve et destabiliseret nærområde. Selv om Indien oplever en sund økonomisk vækst, er det omgivet af lande, der underpræsterer økonomisk set. Eksempler er Pakistan og Sri Lanka.

Men efterhånden vil vi se, at det Globale Syd vil forsøge at gøre sin indflydelse gældende, og hvis de er organiserede og dygtige, vil de være i stand til at sætte en dagsorden for politisk stabilitet og udvikling for alle deres borgere på den globale arena.

Lad os tage et nyligt eksempel: På trods af konstant pres fra de vestlige lande lever to tredjedele af verdens befolkning stadig i lande, der er neutrale eller direkte støtter Rusland i krigen i Ukraine. De er mere bekymrede over fattigdom og fødevareresikkerhed og ønsker at forbedre levestandarden for deres millioner af borgere.

Den USA- og EU-ledede blok, inklusive alle NATO-landene, repræsenterer omkring 36% af verdens befolkning, og de er primært forenede og konsekvente i deres militære støtte til

Ukraine og har enstemmigt godkendt økonomiske sanktioner mod Rusland.

I mellemtiden bor næsten en tredjedel af verdens befolkning i lande, der indtil videre har forholdt sig neutrale. Under Indiens ledelse har disse alliancefrie stater, herunder Brasilien, Saudi-Arabien, Sydafrika og De Forenede Arabiske Emirater, gjort deres yderste for at undgå at vælge side, mens de har prioriteret politisk og økonomisk ustabilitet. Østrig og Schweiz er også neutrale lande i Europa.

I 2030 forventes det, at tre af de fire største økonomier vil befinde sig i det Globale Syd – i rækkefølgen Kina, Indien, USA og Indonesien. Allerede nu overgår BNP målt i købekraft i de BRIKS-lande, der dominerer det Globale Syd – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika – BNP i det Globale Nords Gruppe Syv (G-7)-klub.

Dr. S. Jaishankar, Indiens udenrigsminister, sagde for nylig: "Europa er nødt til at vokse ud af den tankegang, at dets problemer er verdens problemer, men verdens problemer er ikke Europas problemer."

De stærke kommentarer fra Jaishankar kom midt i de europæiske landes ihærdige forsøg på at overbevise Indien om at indtage en hård attitude over for den russiske invasion af Ukraine.

Lad os se nogle fakta i øjnene. En tredjedel af kvinderne i Indien er stadig analfabeter, og selv om millioner af indere og kinesere er kommet ud af fattigdom, kan der gøres meget for at forbedre levestandarden for millioner af andre i både Indien og Kina og resten af det Globale Syd. Vandknaphed påvirker millioner af mennesker i det Globale Syd, og landene i det Globale Syd er uforholdsmæssigt hårdt ramt af klimaforandringer. Derfor er der brug for en ny vision om en verden uden krige og en verden, hvor samarbejde bliver en grundpille i social interaktion i stedet for konkurrence.

Hvem ved, hvis den konstante NATO-udvidelse og omringning af

Rusland ikke havde fundet sted, ville vi sandsynligvis også have haft fred i Europa. I stedet for at øge antallet af lande i en privilegeret militæralliance, kunne vi skabe en alliance for økonomisk stabilitet, bedre læsefærdigheder, sundhedspleje til en overkommelig pris og fredelig vækst. Det er denne dagsorden, der har brug for global opmærksomhed nu.

Mrutyuanjai Mishra

Mrutyuanjai Mishra er kommentator på Politiken, Danmarks største avis. Han kommenterer også Asien på danske tv- og radiokanaler. Han har skrevet mange analytiske artikler om Asien og Indien i flere danske aviser. Han har studeret antropologi på Københavns Universitet og har specialiseret sig i menneskerettigheder og demokratisering. Mrutyuanjai Mishra har tilbragt halvdelen af sit liv i Indien og den anden halvdel i de skandinaviske lande Danmark og Sverige. Mrutyuanjai Mishra er også konsulent og underviser i spørgsmål relateret til Indien og Asien på videregående uddannelsesinstitutioner. Han arbejder i øjeblikket på en bog om Indien, der skal bruges til højere uddannelsesformål i de skandinaviske lande.

<https://timesofindia.indiatimes.com/blogs/mind-the-gap/the-time-is-ripe-for-the-enhancement-of-the-friendship-between-france-and-india/>

Foto: Schiller Institute, Michelle Rasmussen, can be reproduced with attribution.

Konference tale af Jens

Jørgen Nielsen fra Danmark i Strasbourg: De vestlige landes manglende strategi for at undgå atomkrig

Jens Jørgen Nielsen, dansk historiker, forfatter og foredragsholder om Rusland og Ukraine. Han er uddannet i idéhistorie og kommunikation og var Moskva-korrespondent for Politiken i slutningen af 1990'erne. Leder af den Russisk-Danske Dialogorganisation, har tidligere været lektor i kommunikation og kulturforskelle.

Her er en dansk oversættelse af Jens Jørgen Nielsens tale:

Jeg vil starte med en påstand: EU mangler en politisk strategi. Der er en overflod af ord, højrøstet snak og forsikringer om, at EU vil det gode (retssamfund, menneskerettigheder for alle, lovbaseret verdensorden m.m.). Der er også en masse moraliseren og erklæringer om, at EU står for alt det gode sammen med vores atlantiske partnere. Men der mangler en egentlig strategi. Det er blevet endnu mere tydeligt efter krigen i Ukraine. Den todelte verden i det gode og det onde, kombineret med stærke følelser og mangel på konkret viden om den komplekse situation i Ukraine og Rusland, er en uheldig blanding. Den umuliggør forhandlinger og kompromiser og hindrer enhver kontakt med modparten (Rusland), hvilket i sidste ende baner vejen for potentiel gensidig ødelæggelse.

Denne helliggørelse og følelsesladede opfattelse af

situationen i Ukraine forhindrer en reel analyse af både den anden parts interesser og ens egne interesser. Derfor er EU politikere, der holder fast i denne måde at forstå og tænke på, ude af stand til at forsvare interesserne hos det folk, de formodes at repræsentere. Ukraine-krisen er et godt eksempel på dette. De fleste EU-lande har i vid udstrækning valgt at rette ind efter USA i spørgsmålet om forholdet til Rusland. De har accepteret alle sanktioner mod Rusland og har også besluttet at levere våben og økonomisk støtte til Ukraine. Men der er en væsentlig forskel mellem USA og EU. USA kan åbent og konkret definere sine interesser. Fra et geopolitisk perspektiv ønsker USA at begrænse Rusland for at sikre, at det ikke bliver en konkurrerende supermagt som Sovjetunionen. USA ønsker også at opretholde tætte bånd mellem EU-landene og sig selv, primært gennem NATO. Hertil kommer, at USA ikke ønsker, at EU-landene udvikler tætte forbindelser med det, de opfatter som rivaler eller modparter som Kina og Iran.

Denne EU-politik er selvdestruktiv. Det er især tydeligt i forbindelse med sanktionerne mod Rusland, som mest har gavnet USA og kun haft en begrænset indvirkning på Rusland. Kunne man ikke have forudset, at sanktioner mod gas og olie ville føre til betydeligt højere priser? Og at det ville påvirke mange europæiske lande negativt, især Tyskland? Prisstigningerne og usikkerheden om forsyningen af energi fra alternative kilder har skabt ustabilitet i den tyske og andre landes industrier. Tyskland gik endda længere ved at lukke sit olieraffineri i byen Schwedt an der Oder og opgive russisk olie gennem Druzhba-olierørledningen. Rørledningen var ikke omfattet af sanktioner, men Tjekkiet, Slovakiet og andre østeuropæiske lande var næsten 100 % afhængige af den. Så Druzhba var undtaget fra sanktionerne. Men Tyskland valgte noget andet. De gik endnu videre end de fælles sanktioner. Derfor måtte

Tyskland ty til at købe LNG-gas og olie fra spotmarkedet. Det mest absurde er, at Tyskland bl.a. købte en masse olie fra Indien, som blev transporteret via klimabelastende supertankere. Hvor fik Indien olien fra? I de fleste tilfælde var det fra Rusland! Hvor er i øvrigt de klimabevidste grønne politikere i denne sag?

Ikke alene har EU-landene sandsynligvis skadet sig selv i langt højere grad, end de har skadet Rusland, som hurtigt har omlagt sin handel til ikke-vestlige lande, men burde politiske og økonomiske analytikere ikke have forudset dette? Rusland er langt fra isoleret; det har stærke relationer i Asien, Mellemøsten, Afrika og Latinamerika. Desuden er mange af disse ikke-vestlige lande ret irriterede på EU (og USA) på grund af deres nedladende holdning til dem. EU har positioneret sig som en vasal for den nuværende amerikanske konfrontationspolitik, hvilket er en ugunstig position. Desuden har sanktionspolitikken skabt uro i den globale økonomi og ramt fattige lande uforholdsmæssigt hårdt mange steder. Derfor har mange af disse lande foreslået konkrete fredsinitiativer i forbindelse med Ukraine-krigen (Kina, Tyrkiet, afrikanske lande osv.).

Det er interessant, at der var flere fredsforhandlinger mellem Rusland og Ukraine. Hviderusland faciliterede en af dem, mens Tyrkiet, Israel og Italien faciliterede andre i begyndelsen af krigen. Endnu mere interessant er det, at Israels tidligere premierminister, Naftali Bennett, som ledede nogle forhandlinger mellem Rusland og Ukraine i foråret 2022, udtalte, at der var et ønske om fred fra både den ukrainske og russiske side. Men dette ønske blev forpurret, især af Storbritannien, USA, EU og overraskende nok Tyskland.

I år blev en interessant analyse med titlen "Avoiding War" udgivet af det anerkendte amerikanske analyseinstitut, RAND Corporation. Den opfordrer til en helt ny måde at tænke om Ukraine på. Det var ikke

forventet. Analysens konklusioner er bl.a.: Omkostningerne og risiciene ved den første politik i forhold til Ukraine og Rusland retfærdiggør ikke afkastet. Der bliver ikke nogen ukrainsk sejr over Rusland. Den nøjagtige placering af grænsen i Ukraine er ikke vigtig for USA's nationale interesser, som det hedder i analysen. Det er vigtigt at bemærke, at RAND Corporation er en analytisk institution og ikke en national administration eller et parlament. Ikke desto mindre har tænketanken betydelig indflydelse i USA, og europæerne kunne helt sikkert lære af denne analyse. Så hvordan bør en ny europæisk politik se ud?

1. Den skal være forankret i virkeligheden og ikke basere sig på absolutistiske og forenkede sort-hvide fortællinger.

2. Den skal være i stand til at definere nationale interesser og være baseret på den ed, som mange politikere aflægger, når de tiltræder et parlament, nemlig at prioritere befolkningens velfærd, herunder økonomi, velfærd og sikkerhed. Dette er kun delvist blevet realiseret i EU indtil videre.

3. EU-landene er nødt til at træde ned fra deres overlegne position og engagere sig i andre civilisationer, herunder dem i Asien, Afrika og Mellemøsten. Den nedladende tilgang til ikke-vestlige lande er til dels et levn fra kolonitiden. Denne arrogance bør erstattes med konkret viden om andre kulturer. I den sammenhæng kunne EU lære meget af samarbejdet inden for BRIKS, hvor der ikke er de samme arrogante holdninger.

4. EU-landene bør forstå, at en betingelsesløs tilslutning til USA's udenrigspolitik er en blindgyde. EU har en grundlæggende interesse i at samarbejde med især Rusland – men også med andre ikke-vestlige lande på lige vilkår.

En europæisk politik i denne retning ville være mere i

tråd med Europas vigtige historiske aspekter og bedste traditioner. Den Europæiske Union (EU) har potentialet til at opnå dette, men den skal være opmærksom på to vigtige overvejelser. For det første er medlemslandene i EU i sagens natur forskellige, og de bør have lov til at bevare deres individualitet. At påtvinge ensartethed baseret på ideologiske linjer ville ikke være hensigtsmæssigt. For det andet har andre regioner i verden forskellige historier, kulturer og traditioner, der adskiller sig fra EU's. Det er ikke disse ikke-vestlige landes formål at efterligne EU-landene.

Foto: Schiller Institute, Michelle Rasmussen, can be reproduced with attribution.

Konference: På randen af en ny verdenskrig: Europæiske nationer må samarbejde med det globale syd!

Panel 1

PANEL I – Fred i verden gennem en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hvert enkelt land. Den uundværlige strategiske autonomi for Europæiske lande.

Ordstyrer: Harley Schlanger

– Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, Tyskland: hovedtale

– H.E. Lu Shaye, ambassadør for Folkerepublikken Kina i

Frankrig: "Kinas rolle for fred og udvikling
udvikling

– H.E. Ilia Subbotin, minister og rådgiver ved Den Russiske Føderations ambassade i Frankrig: "Hvad Rusland virkelig ønsker i sine relationer med Europa – fred eller krig?"

– Mrutyuanjai Mishra, forfatter og journalist, Indien: "Indiens rolle som fredsmægler i disse kritiske tider".
tider"

– Michele Geraci, tidligere statssekretær, Ministeriet for Økonomisk Udvikling; Prof. of Practice i økonomisk politik, Nottingham University, Ningbo; æresprofessor ved Peking University, School of Economics; Adjunct Prof.of Finance, New York University, Shanghai; En-ROADS klimaambassadør, Climate Interactive/MIT, Italien

– Oberst Hans-Joachim Lemke (pensioneret), redaktør Kompass, magasin for foreningen til bevarelse af de nationale folks traditioner.

af traditioner fra den nationale folkehær og DDR's grænsetropper "Tanker om fred fra en østtyskers perspektiv".
perspektiv fra en østtysker".

– Oberst Alain Corvez (pensioneret), konsulent i internationale anliggender, tidligere rådgiver for indenrigsministeriet, Frankrig: "Efter den militære fiasko mod Rusland i Ukraine, vil USA's selvoptagedhed så krydse den atomare tærskel?"

Hovedtale til konferencen, Helga Zepp-LaRouche

Den 8. juli 2023 (EIRNS) – Det følgende er en redigeret udskrift af en videooptaget præsentation af Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, som afholdt en international konference denne weekend.

“Lad en have iblandt en million haver blomstre!”

Excellencer, ærede gæster, kære venner af Schiller Instituttet!

Hvilken glæde at byde folk fra så mange nationer velkommen her personligt, efter at omstændighederne i over tre år har tvunget os til udelukkende at afholde vores Schiller-konferencer virtuelt! Men vi anvendte denne tid hensigtsmæssigt til at samle så mange nye kræfter verden over, hvormed vi sammen kan gribe ind i dette afgørende øjeblik i verdenshistorien for at skabe et nyt paradigme for menneskehedens fremtid!

Lad mig sige det med det samme: Selv om vores kontinent befinder sig i en eksistentiel krise, vil vi ikke tillade dets undergang. Tværtimod vil vi genoplive det bedste af, hvad europæisk kultur har frembragt, og hvad der nu er begravet under taleboblernes fra en dekadent modkultur og fortidens barbari, og vi vil bringe det ind i udformningen af det nye paradigme!

Vi befinder os utvivlsomt i det farligste øjeblik, den menneskelige art nogensinde har stået over for, da vi er ekstremt tæt på at uddø som art på denne planet, eftersom det ville være konsekvensen af en global atomkrig. Og i modsætning til hvad de transatlantiske massemediers propaganda påstår, skyldes faren ikke “Ruslands uprovokerede aggressionskrig” eller “Kinas stadig mere aggressive imperiale

magtovertagelse", men de transatlantiske kræfter, der skruppelløst leger med atomilden, mens de med alle midler forsøger at udøve unipolær dominans over verden, når den for længst har bevæget sig i en multipolær retning. Mens MSM [mainstream-medierne] i kor bagtaler alle, der vover at tro, at udviklingen ikke begyndte den 24. februar 2022, som "Putinsympatisører", og mens NATO og USA's regering finansierer organisationer, der sætter folk på lister, som bringer deres liv i fare, har nationerne i det Globale Syd i høj grad fået et uafhængigt syn på tingene.

NATO's seksdobbelte udvidelse mod øst, der kommer tusind kilometer tættere på Ruslands grænser på trods af løfter om det modsatte, kan forties lige så lidt som den nordlige "ATLANTIC"-forsvarsalliances bestræbelser på at ekspandere i Indo-Stillehavsregionen som Global NATO. Frem for alt har de krydset Rubicon med de stadig mere åbenlyse og arrogante appeller, hvormed repræsentanter for den "regelbaserede orden" kræver, at hele verden underkaster sig deres intriger og deres "aflad" i moderne klæder (såsom en kulstofafgift eller handel med CO₂-emissioner). Men med sådanne midler håber de at forlænge eksistensen af det håbløst bankerotte neoliberale finanssystem i det mindste en smule længere.

Vi oplever i øjeblikket et epokeskift, om end ikke af den slags som kansler Scholz henviste til den 24. februar 2022, hvilket svarer til militariseringen af Europa som et protektorat for USA. Vi ser snarere afslutningen på omkring 500 års kolonialisme, som landene i det Globale Syd er fast besluttet på omsider at ryste af sig med hjælp fra Kina og BVI (Bælte- og Vej-Initiativet). For eksempel krævede præsident Ramaphosa på det nylige internationale finanstopmøde i Paris, at det internationale samfund finansierer Inga-dæmningen:

"Lad os få det gjort, og så vil vi være overbeviste om, at I mener det alvorligt med de løfter, I giver... Det anslås, at prisen vil være 80 milliarder dollars og generere mindst 42 gigawatt elektricitet, og det vil have en helt

revolutionerende indflydelse på hele kontinentets energiforsyning og økonomi.”

Mere end 30 nationer har ansøgt om medlemskab af BRICS, som så vil omfatte verdens mest folkerige lande. Forsøget, som hovedsageligt kommer fra USA og Storbritannien, på at “afkoble” sig fra Kina, eller at “de-risikere”, som denne tåbelige frase er blevet kaldt – når alle disse lande er tæt forbundet med Kina – kan kun føre til økonomisk selvmord eller til en lige så selvmorderisk dannelse af geopolitiske blokke, som vil bære kimen til en verdenskrig.

I lyset af denne tektoniske magtforskydning, som højst sker en eller to gange i et årtusinde, må de europæiske nationer – men også USA – beslutte, om de vil samarbejde produktivt med denne nye verdensorden, eller om de (sammen med NATO, USA og Storbritannien) vil vælge total konfrontation og forsøget på at undertrykke det absolutte flertal af menneskeheden. Beslutningen mellem disse to muligheder vil på samme tid teste vores moralske evne til at overleve: Er vi, som rationelle væsener, i stand til sammen med det Globale Syd at tilvejebringe en orden, der garanterer sameksistens for os alle og, som Leibniz ville have udtrykt det, gør det muligt for fremtidige generationer at være lykkelige? Eller er vi sjælløse menneskelige maskingeværer, der hadsk kun er rettet mod ødelæggelsen af den formodede fjende?

Dette er ikke et akademisk spørgsmål, hvilket vil blive tydeligt om fire dage på det årlige NATO-topmøde i Vilnius, hvor den ungarske regering – heldigvis – meddelte, at Ukraines optagelse i NATO vil forblive udelukket, så længe krigen fortsætter, hvilket egentlig burde være en selvfølge. Men nu har Berlins to førende tænketanke – Stiftung Wissenschaft und Politik (SWP) og Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Politik (DGAP), som begge er tæt på regeringen – for nylig udtalt sig om mulige sikkerhedsgarantier for Ukraine uden for et formelt NATO-medlemskab. Selv om det blot er ideer fra tænketanke og ikke nødvendigvis den berlinske regerings politik, fortjener

disse artikler den største opmærksomhed, fordi deres forfattere er typiske for de såkaldte "eksperter", der taler uafbrudt i talkshows og således påvirker befolkningens synspunkter.

Det er ikke kun i Frankrig, at der på det seneste har været stor bekymring over Tysklands tilsyneladende fuldstændige tab af al suverænitet (som aldrig var særlig hensigtsmæssig), som det kunne ses i den tyske regerings udeblivende reaktion på sabotagen af Nord Stream-rørledningerne.

Nu skal man huske på, at SWP, som blandt andet rådgiver regeringen, Forbundsdagen, EU, NATO og FN, blev oprettet på initiativ af BND [Bundesnachrichtendienst, Tysklands udenrigsefterretningstjeneste], som, da den blev grundlagt i den amerikanske besættelsesmagts regi i 1962, omfattede personale fra den militære efterretningstjeneste Fremde Heere Ost og Gehlen-organisationen. SWP havde oprindeligt base i Ebenhausen, en lille by i nærheden af Pullach, hvor BND's hovedkvarter lå. Det meget større DGAP (Tysk Selskab for Udenrigspolitik), 2.800 medlemmer, blev grundlagt så tidligt som i 1955 i samarbejde med og efter forbillede fra det amerikanske Council on Foreign Relations og det britiske Royal Institute for International Affairs, kendt som "Chatham House".

I et SWP-papir fra 29. juni 2023 med titlen "From Ad Hoc Support to Long-Term Security Guarantees as a NATO Member" står der, at der er to muligheder, bortset fra fuldt NATO-medlemskab, som virkelig ville garantere Kievs sikkerhed. Den første er "demilitarisering" af Rusland ved at reducere landets væbnede styrker og våbenindustri til et niveau, der udelukker "offensive operationer". Dette ville kun være muligt gennem "eksterne chok", et klart nederlag for hæren, en afstandtagen fra ledelsen af dens "neo-imperiale forståelse af dens rolle", hvilket ville kræve et regimeskifte, og en samtidig fjernelse af atomvåben fra Ruslands militære potentiale. Men det, siger de, er "urealistisk i øjeblikket."

Den anden mulighed ville være, at Ukraine opbyggede sit eget atomarsenal.

For en sikkerheds skyld har DGAP foreslået endnu en mulighed, der cirkulerer under nøgleordet "pindsvin", som et dyr, der symboliserer en så massiv oprustning af Ukraine – til et superarsenal så at sige – at det vil afskrække alle fremtidige angreb. Det gælder også den variant, som formanden for det britiske forsvarsudvalg, Tobias Ellwood, har foreslået, hvor man forestiller sig støtte fra en koalition af villige og en magtfuld taskforce, et Joint European Defense Initiative (JEDI). Den tyske Rheinmetall-koncern har allerede annonceret planer om at bygge en moderne kampvognsfabrik og andre våbenfabrikker i Ukraine. I mellemtiden har de amerikanske forsvarsleverandører Grumman, Raytheon og Lockheed Martin sponsoreret champagnereceptioner på den ukrainske ambassade i Washington, ikke mindst for at fejre det MOU [forståelsespapir], som verdens største finansielle servicevirksomhed, BlackRock, der forvalter 10 billioner dollars i aktiver, har indgået med den ukrainske regering. JEDI skal kun hjælpe med at bygge bro over kløften; på lang sigt er NATO-medlemskab uundværligt. Målet er at forankre Ukraine uigenkaldeligt i de euro-atlantiske strukturer. Prioriteten er derfor proaktivt at kommunikere til deres egne befolkninger om "meningen, formålet og målene" med NATO-medlemskab for Ukraine og at gribe ind over for institutioner, der hævder at være en del af civilsamfundet, men som i virkeligheden er kontrolleret af den russiske stat. For en god ordens skyld: Vi er ikke kontrollerede!

Sikke et mareridt! Det stort set ødelagte Ukraine skal omdannes til et mega-bevæbnet land, et "pindsvin", eller snarere til en permanent pengemaskine for det militærindustrielle kompleks på begge sider af Atlanten; det vil blive en "frossen" konflikt, der kan aktiveres når som helst, som en permanent overskridelse af de røde linjer defineret af Rusland, som i mellemtiden formodes at være

“ruineret” (ifølge den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock), eller permanent svækket ([USA’s forsvarsminister Lloyd] Austin, RUSI [Royal United Services Institute], [NATO’s generalsekretær Jens] Stoltenberg, etc.).

Der er ikke en eneste tanke om at afslutte krigen gennem diplomati, ingen fredsforhandlinger, ingen positiv vision for det ukrainske folk, og bestemt ikke en fredsorden for verden som helhed! Hvilken grim, destruktiv ånd stikker sit fjæs frem her, ingen menneskelige følelser påvirker tænkningen, den er kold som en robot, der styres af en ormeædende algoritme!

Men den arrogance, der får nogle til at hævde, at de tilhører de “gode menneskers lejr” og derfor ustraffet kan foreslå de mest forfærdelige ting, gør dem også blinde. Realiteten er på ingen måde, at den russiske økonomi er ved at kollapse, tværtimod. Den økonomiske vækst i maj var 5,4%, mens Tyskland officielt er i recession, og Rusland blev tvunget af sanktionerne til at opbygge mange af sine produktionskæder til egen fordel og omdirigere handelsmønstrene fra Vesten til Asien, hvor verdensøkonomien alligevel har sit momentum.

På den anden side sidder den transatlantiske finanssektor på en boble på to billiarder dollars i udestående derivatkontrakter – det er et 2-tal med 15 nuller – hvilket i sidste ende indebærer en håbløs systemisk gæld. Centralbankerne skifter frem og tilbage mellem QE og QT [kvantitative lempelser og stramninger] i tilsyneladende rådvildhed. Men Josep Borrell, EU’s højtstående repræsentant for udenrigspolitik, tager kegler. Han udtalte for nylig med den største arrogance på Det europæiske diplomatiske Akademi i Brugge, at Europa er en have, mens det meste af resten af verden er en jungle, der kan trænge ind i den.

Et sådant synspunkt vil ikke finde forståelse hos de 5.000 år gamle kulturfolk i Asien, som sammen med de andre lande i det Globale Syd længe har været i gang med at indføre en ny økonomisk verdensorden – og hvor Borrell nu betragtes som en

komiker, men ikke en man inviterer på besøg – eller hos de næsten 50% af de tyske virksomheder, som flygter ud af landet på grund af den tyske regerings dårlige ledelse og de ubetalelige energipriser.

Når man hører Borrells malplacerede sammenligning med en have, kommer man til at tænke på scene 10 i anden akt af Schillers skuespil Don Carlos, hvor markisen af Posa, der ser sig selv som verdensborger og bærer Flanderns befrielse fra det spanske åg i sit hjerte, konfronterer kong Filip II, den enevældige hersker af Spanien, det "imperium", om hvilket man dengang sagde, at "solen aldrig går ned". Filip siger noget meget lignende:

Se jer dog om i Spanien! Her blomstrer
jo borgerlykken under under skyfri fred;
og denne ro jeg under også Flandern.

Og Markisen svarer:

Ja, ro som på en kirkegård! Og håber De at fuldbyrde, hvad De har begyndt?

... som verdens form forynger? De alene –

vil i Europa De alene kaste Dem foran verdensskæbnens hjul,
som ruller

af sted ustandseligt, i hurtigt løb?

... De gør det ikke!

(Tysk original:)

"Sehet in meinem Spanien Euch um. Hier blüht des Bürgers Glück
in nie bewölktem Frieden; und diese Ruhe gönn ich den
Flamändern."

Og Posa svarede:

“Die Ruhe eines Kirchhofs,

Und Sie hoffen...den allgemeinen Frühling aufzuhalten,

der die Gestalt der Welt verjüngt? De vil...

Allein in ganz Europa- sich dem Rade

des Weltverhängnisses, das unaufhaltsam

in vollem Laufe rollt, entgegenwerfen?

Sie werden nicht!..”

Det absolutte flertal i Tyskland har for eksempel mistet tilliden til regeringen, og ifølge de seneste meningsmålinger er 79% ikke tilfredse med regeringens politik. Her i Frankrig har vi netop set, i hvilken tilstand det sociale netværk i denne have er. Ingen mur kan bygges høj nok til at beskytte haven, siger Borrell? Tja, vi ser ved EU's ydre grænser, hvordan disse mure ser ud. Pave Frans beskrev modtagelejrene for flygtninge i Europas grænselands som koncentrationslejre, der er omgivet af høje mure med NATO-pigtråd, og som er frastødende nok til at afskrække folk fra at vove sig ud i små både over Middelhavet, som for længst er blevet forvandlet til en forfærdelig massegrav.

Nej, hr. Borrell, dette Europa er ikke en have, det er et kontinent, som kompetente politikere som Charles de Gaulle og Konrad Adenauer ønskede at bringe ud af Anden Verdenskrigs murbrokker til en bedre fremtid, og som en helt igennem dekadent politisk kaste, der har smidt sin fredspligt ud af vinduet, nu fører ind i en ny katastrofe, der truer med langt at overgå Anden Verdenskrigs rædsler.

Og hvis store dele af verden uden for Europa ligner en jungle, er det, fordi Europa ikke har udviklet Afrika i de seneste århundreder, men kendte familier i den transatlantiske verden har bygget deres formuer på slavehandel, tjent penge på opiumhandel eller profiterer på kolonialismens moderne

efterfølger – kasinoøkonomien – hvor de rige bestemmer reglerne for vores åh-så-fantastisk-organiserede regelbaserede orden.

Eller måske er andre regioner en jungle, fordi de transatlantiske invasionshære slog sig ned der, som NATO gjorde i 20 år i Afghanistan, hvor intet blev bygget, og derefter efterlod landet i ruiner. Eller som i Irak, hvor et moderne land blev bombet tilbage til stenalderen, og hvor Madeleine Albright sagde, at 500.000 irakiske børns død var en rimelig pris at betale for retten til at fortsætte med at ødelægge landet. Og listen over, hvorfor nogle lande i denne verden ikke er haver, kunne blive ved: Syrien, Yemen, Libyen, Haiti ... osv.

Men der er en vej ud. Nationerne i det Globale Syd, hvis eksistens først for nylig blev opdaget af G7, og som repræsenterer det overvældende flertal af menneskeheden, har længe rystet den moderne kolonialismes lænker af sig og skabt en ny international valuta, nye udviklingsbanker, et nyt kreditsystem. Over 30 lande har ansøgt om medlemskab af BRICS-Plus; SCO, AU, ASEAN, EAEU, Mercosur og andre organisationer er gået over til at udføre deres handel i nationale valutaer. Et hundrede og halvtreds lande samarbejder med Kinas Bælte –og Vej-Initiativ (BVI), som i år fejrer sit tiårs jubilæum, og i løbet af det årti er det lykkedes dem at sikre, at udtrykket "udviklingslande" virkelig gælder for landene i det Globale Syd.

Vi i Europa, og endog i Amerika, er nødt til at opgive det allerede dødsdømte forsøg på at inddæmme disse landes fremgang ved at afkoble eller "de-risking". Vi er nødt til at erstatte konfrontation, som under alle omstændigheder kun gavner det militærindustrielle kompleks, med samarbejde. Tyskland, Frankrig, Italien og alle andre europæiske nationer må blive en del af det nye paradigme i internationale relationer; vores middelklasse, som nu er bankerot under det gamle paradigme, kan ikke blot hjælpe til med at bygge Inga-dæmningen, men også

realisere Transaqua-projektet, som vil levere elektricitet til yderligere tolv nationer i Afrika. Vi kan samarbejde med Kina om at forsyne hele det Globale Syd med et højhastigheds-jernbanesystem, vi kan bygge havne og vandveje, gøre ørkener grønne gennem storstilet afsaltning af havvand og bygge nye byer.

Ja, og mens vi er i gang, kan vi også modernisere vores egen skrantende infrastruktur; i stedet for at berige forsvarsindustrien og forarme befolkningen, kan vi reparere vores skoler, gøre sundhedssystemet funktionelt igen, intensivere det internationale samarbejde om fusionsprojektet ITER som et hasteprogram for hurtigere at opnå kommerciel udnyttelse af fusionsenergi, og vi kunne spare os selv for al den forurening og ødelæggelse af vores landskaber med de utallige vindmøller. Vi kan også genopbygge Ukraine som en bro mellem Centraleuropa og Rusland som en del af Den nye Silkevej.

At bringe Europa og Amerika ind på denne vej er vores forpligtelse. Og lad os huske, hvad Posa sagde til kong Philip, og hvad vi, sammen med Schiller, siger til de mange Borrell'er i dag:

Geben Sie die unnatürliche Vergöttrung auf,

die uns vernichtet!...

Sie wollen pflanzen für die Ewigkeit,

Und säen Tod? Ein so erzwungnes Werk

Wird seines Schöpfers Geist nicht überdauern...

Opgiv den unaturlige guddommeliggørelse, der ødelægger os!...

Du ville plante i al evighed, og alligevel er de frø

du sår omkring dig, er dødens frø!

Denne håbløse opgave, med naturens love i strid,
Vil aldrig overleve ånden fra dens grundlægger...
Giv os, hvad vi har brug for igen! Lassen Sie,
Grossmüthig, wie der Starke, Menschenglück
Aus Ihrem Füllhorn strömen-Geister reifen
In Ihrem Weltgebäude, Geben Sie,
Was Sie uns nahmen, wieder. Werden Sie,
von Millionen Königen, ein König!
Giv tilbage, hvad De har taget fra os! Vær højmodig –
den stærke er højmodig – og lad lykke
med fylde vælde ud – lad ånder modnes
i deres verdensbygning! Giv tilbage,
hvad De har taget fra os! Bliv en konge
blandt millioner konger!

**Resumé af Schiller
Institutts europæiske
konference den 8.-9. juli:**

På randen af en ny verdenskrig – de europæiske nationer er nødt til at samarbejde med det Globale Syd!

Den 9. juli – Schiller Instituttet afholdt i weekenden en to-dages international konference i Strasbourg, Frankrig, med titlen “På randen af en ny verdenskrig: Europæiske nationer er nødt til at samarbejde med det Globale Syd!” Arrangementet var organiseret i fem paneler, med tre på førstedagen den 8. juli, med 22 talere fra 14 forskellige lande, som sluttede med en aftenkoncert med klassisk musik. Andendagens to paneler, der også omfattede musikalske indslag, havde vidtrækkende diskussioner, som involverede mange af de mere end 200 deltagere. (Se det fulde program nedenfor).

Denne begivenhed, og den proces af drøftelser som den repræsenterer, står i skarp kontrast til det nyligt indkaldte “topmøde for en ny global finanspagt” i Paris, hvor ledere fra det Globale Syd latterliggjorde deres europæiske modparters hykleri. I modsætning til den ikke så skjulte malthusianske “grønne imperialistiske” affolkningsdagsorden på det arrogante topmøde i Paris, er Schiller Instituttets sammenkomst en mulighed for folk fra alle kontinenter til at samles med det formål at drøfte, hvordan man skaber en fredelig og velstående fremtid for hele menneskeheden.

Schiller Instituttets konference er også et rettidigt og nødvendigt indgreb mod Global NATO’s topmøde den 11.-12. juli i Vilnius, Litauen, hvor blodtørstige ledere af Vestens militærindustrielle kompleks vil planlægge flere tiltag, som, hvis de ikke stoppes, vil føre til menneskehedens ødelæggelse

i form af atomkrig.

Schiller Instituttets paneler dækkede en bred vifte af kritiske økonomiske, strategiske og kulturelle temaer. Bemærkelsesværdigt var det faktum, at på grund af Covid-19-pandemien var dette den første fysiske Schiller Institutkonference i tre år! Konferencen åbnede med den berømte Adagio cantabile fra Beethovens Pathétique klaversonate i c-mol, fremført af Werner Hartmann fra Schiller Instituttet.

Panel I: Fred i verden gennem en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hvert enkelt land: De europæiske landes uundværlige strategiske autonomi

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, holdt konferencens hovedtale: "Lad en have blomstre midt i en million haver!" (Fuld tekst på hjemmesiden). Hun slog tonen an for panelet ved at sætte de tragiske konsekvenser af den kollapsende transatlantiske "regelbaserede orden", der forsøger at opretholde sit overherredømme, i kontrast til de opstigende nationer i det Globale Syd, der frigør sig fra århundreders koloniale slaveri og kræver deres ret til økonomisk udvikling.

Fru Zepp-LaRouche fastslog i begyndelsen af sin præsentation sit engagement: "Vi vil genoplive det bedste af, hvad europæisk kultur har frembragt ... og vi vil bringe det ind i udformningen af det nye paradigme!" (Hendes fulde præsentation kan ses nedenfor.)

Den næste taler, H.E. Lu Shaye, ambassadør for Folkerepublikken Kina i Frankrig, fremlagde sin præsentation med titlen: "Kinas rolle for fred og udvikling". Han sagde: "I øjeblikket sker der forandringer, der ikke er set i et århundrede, i et accelereret tempo, hvilket giver anledning til hidtil usete transformationer af vores verden, vores tid og historie." Han karakteriserede verden som delt i to lejre:

for fred og for krig. Hvilken lejr vil sejre? Ambassadør Lu beskrev i detaljer de utrolige muligheder, som vestlige nationer ville få, hvis de samarbejdede med Kina og det Globale Syd gennem deltagelse i de mange udviklingsinitiativer, som Kina står i spidsen for, såsom Bælte- og Vej-Initiativet. (Hans fulde præsentation kan ses nedenfor).

“Den multipolære verden er ved at opstå

H.E. Ilia Subbotin, minister og rådgiver ved Den Russiske Føderations ambassade i Frankrig, talte om emnet “Hvad Rusland virkelig ønsker i sine relationer med Europa: Fred eller krig?” Han fortalte om sit eget personlige perspektiv på historien om Sovjetunionens sammenbrud og den efterfølgende tumultariske overgang til den post-sovjetiske æra.

Han bemærkede, at i modsætning til præsident George H.W. Bush's erklæringer om, at Vesten havde “vundet” Den kolde Krig, var det fra et russisk perspektiv præsident Mikhail Gorbatsjov, der havde stoppet Den kolde Krig. De fleste mennesker i de tidligere sovjetrepublikker så frem til en ny union med et ønske om at blive en del af den “vestlige verden”. Men på trods af utallige anstrengelser fra russiske ledere over en 30-årig periode, især præsident Vladimir Putin, er ethvert forsøg på vestlig integration blevet saboteret.

Men ministerråd Subbotin spurgte, om de europæiske nationer vil frigøre sig fra “lænkerne fra USA's kontrol” og slutte sig til de “nye centre for økonomisk vækst” i det Globale Syd? “Når og hvis det sker, vil Rusland være klar til en gensidigt fordelagtig dialog mellem ligemænd på grundlag af vores grundlæggende interesser.” (Hans fulde præsentation kan ses nedenfor).

Andre paneldeltagere talte om det potentiale, der findes for, at europæiske nationer kan gå sammen med det Globale Syd om at skabe et nyt paradigme.

Panel II: Hvorfor er det i de europæiske nationers strategiske interesse at samarbejde med det Globale Syd?

Jacques Cheminade, formand for Schiller Instituttets samarbejdsorganisation, det politiske parti Solidarité et Progrès i Frankrig, holdt hovedtalen i panel 2 med titlen: "Det Globale Syds opstigning imod geopolitiske blokke". Han karakteriserede den nuværende historiske periode som "kampen mellem det malthusianske, dominerende finansielle oligarki, der besætter vores vestlige lande, og dem der mener, at den menneskelige art har ret til udvikling." Han bemærkede, at de første tegn på en potentiel "ildebrand" er tydelige overalt i Europa, især i hans eget land Frankrig.

Midt i denne storm ser nationer i det Globale Syd alliancen mellem Rusland og Kina, som afspejlet i deres [[fælles erklæring]] [[<http://en.kremlin.ru/supplement/5770>]] den 4. februar 2022, som en "positiv mulighed og chance for at undslippe den transatlantiske spændetrøje" – en vej til at realisere det, som præsident Xi Jinping kalder "menneskehedens fælles fremtid."

Cheminade fremhævede den afgørende rolle, som den afdøde amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche, ægtemand til Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, spillede i opdagelsen af principperne for fysisk økonomi, der er afgørende for et nyt udviklingsparadigme. Dette blev udtrykkeligt sagt af den berømte russiske økonom Sergei Glazyev, minister med ansvar for integration og makroøkonomi i Den eurasiske økonomiske Union, der erklærede den 8. september 2022: "Det er principperne for fysisk økonomi, som Lyndon LaRouche er fortaler for, der understøtter det kinesiske økonomiske mirakel i dag, og som er grundlaget for Indiens økonomiske udviklingspolitik." (Hans fulde præsentation kan ses nedenfor.)

Paneldeltagere fra mange andre nationer leverede en medrivende udveksling af ideer.

Panel III: Fredsbevægelsen verden over på tværs af partiskel: USA's særlige tilfælde; Vatikanets rolle og det Globale Syd

Harley Schlanger, næstformand for Schiller Instituttets bestyrelse i USA, holdt hovedtalen i panel 3 og indledte med et videoklip af de første fire minutter af præsident John F. Kennedys "[[Fredstale]]" fra American University den 10. juni 1963. [\[\[https://www.youtube.com/watch?v=fA_kjj2c0Qc\]\]](https://www.youtube.com/watch?v=fA_kjj2c0Qc) Schlanger gennemgik derefter kort Kennedys præsidentperiode, fra hans kamp med det amerikanske senat om at ratificere traktaten om forbud mod atomprøvesprængninger med Sovjetunionen, til hans bestræbelser på at trække USA ud af krigen i Vietnam og afslutte Den kolde Krig.

Selv om han konstant måtte finde måder at overvinde krigshøgene i sin administration på – de var fast besluttet på at optrappe Den kolde Krig – var det en lige så stor udfordring at overvinde den massive hjernevask af den amerikanske befolkning, som anså det for at være "bedre at være død end rød". Hans bestræbelser blev bragt til ophør den 22. november 1963, da præsidenten blev myrdet i Dallas, Texas.

Schlanger leverede derefter en kort diskussion af USA's antiimperialistiske historie – fra de amerikanske grundlæggere til Franklin D. Roosevelt og Lyndon LaRouche. Et eksempel på denne tradition er den berømte tale fra 4. juli 1821 af daværende udenrigsminister John Quincy Adams, hvor han erklærer: "Men hun [USA] tager ikke til udlandet for at lede efter monstre, der kan ødelægges..." Denne antiimperialistiske tradition står i skarp kontrast til nutidens forsvarere af den militaristiske "regelbaserede orden", som f.eks. den ulykkelige udenrigsminister Antony J. Blinken.

Andre talere i panel III var Donald Ramotar, tidligere

præsident i Guyana, og Diane Sare, kandidat til det amerikanske senat fra New York, som begge har samarbejdet aktivt med folk fra mange nationer i den nyligt dannede International Peace Coalition.

Panel IV: En kultur til frigørelse og udvidelse af ethvert menneskes kreative evner – en dialog mellem kulturer og civilisationer

Dr. Luc Reyckler, professor emeritus ved Louvain Universitet og tidligere direktør for Center for fredsforskning og strategiske Studier i Belgien, holdt hovedoplægget i panel 4 om det provokerende spørgsmål: "Europæiske humanistiske værdier versus krigskultur: Hvad ville Erasmus sige om fred i Ukraine?" Han gennemgik Ukraines nuværende "stedfortræderkrig" – som han kaldte det – mod Rusland, set med den store hollandske renæssancelærde Desiderius Erasmus' (1466-1536) øjne. Erasmus, der er berømt for værker som *In Praise of Folly* og *The Complaint of Peace*, advarede om, at de, der ikke har oplevet krig, ofte er de største fortalere for den, hvilket kommer godt til udtryk i et citat fra hans bog *Against War: Dulce bellum inexpertis*, eller "Krig er sød for de uerfarne."

Hvis Erasmus var her i dag, ville han "kritisere og gøre grin med undskyldningerne for den igangværende krig; for eksempel den fejlagtige fremstilling af krigen som et forsvar for demokratiet og den demokratiske verden" og "ville samtidig være en whistleblower og sætte navn på de prinser og konger og de profitmagere, der er ansvarlige for krigen." Men vigtigst af alt ville Erasmus søge en proces med "fredsopbygning" gennem fremme af økonomisk udvikling og uddannelse – især for unge.

Den næste taler, Liliana Gorini, formand for det politiske parti Movisol i Italien, der er tilknyttet Schiller Instituttet, påkaldte sig visdommen fra en anden stor

skikkelse, den italienske komponist Giuseppe Verdi (1813-1901). At høre USA's præsident Joe Biden og Italiens premierminister Giorgia Meloni tale om "fred", som de gjorde ved G7-mødet i Hiroshima i Japan i sidste måned, mindede en om den måde, Verdi i sin opera Don Carlos – inspireret af Friedrich Schiller – lader Don Rodrigo fortælle kong Philip af Spanien, at hans såkaldte militaristiske "fred" for Flandern er en "forfærdelig, forfærdelig fred, gravenes fred." Hun opfordrede mødedeltagerne til at lade sig inspirere af Verdi, pave Johannes XXIII og præsident John F. Kennedy til at "kæmpe for en sand fred, som kun kan skabes ved at respektere og udvikle resten af verden." (Gorinis bemærkninger blev læst op, da hun var forhindret i at deltage).

Andre paneldeltagere understregede den enorme betydning af kultur som et vigtigt fundament for varig, holdbar fred mellem nationer.

Panel V: Videnskabelig økologi og vurdering af klimaudfordringen: Udryddelse af fattigdom og sult i verden er en prioritet

Christian Lévêque, forskningsdirektør emeritus ved Institut de Recherche pour le Développement i Frankrig, holdt hovedindlægget i panel 5: "Den videnskabelige økologi bliver gjort til genstand for magisk tænkning." Han gjorde status over den malthusianske dagsorden for det, han kaldte "det velhavende byborgerskab" og deres tilknyttede NGO'er som World Wide Fund for Nature (WWF), der har gjort "naturdyrkelse" til deres religion. Deres aksiomatiske fundament er, "at Gud skabte en perfekt, harmonisk og afbalanceret verden" – et paradys – og at mennesket gennem udvikling og overbefolkning er ved at ødelægge denne verden. Han fordømte deres "frygttaktik", og hvordan de gennemtvinger deres dagsorden.

WWF og andre miljøorganisationer, der bruger FN til at fremme

deres pseudoreligiøse dogmer, står bag den berygtede "30 inden 30"-dagsorden, der blev promoveret på FN's biodiversitetskonference (COP 15) i Montreal, Canada, i 2022, for at "beskytte" 30% af Jordens land og vand inden 2030 mod menneskets aggressioner.

Andre paneldeltagere afkræftede svindlen med "menneskeskabte klimaforandringer" og opfordrede til at stoppe den igangværende afindustrialisering og økonomiske ødelæggelse.

Klassisk skønhed

Den første dag blev afsluttet med en vidunderlig klassisk koncert med den albanske pianist Dhurata Lazo og den svenske sopran Lena Malkki. Lazo begyndte med fire kompositioner for soloklaver, herunder en romance af den albanske komponist Tonin Harapi (1926-1992) og tre stykker af Frédéric Chopin: Mazurkaerne op. 67; Scherzo nr. 2 op. 31; og Andante spianato et grande polonaise brillante op. 22.

Derefter blev hun ledsaget af Malkki på fem sange: et stykke fra Mozarts opera La Clemenza di Tito; Schuberts Nacht und Träume op. 43 nr. 2 og Auf dem Wasser zu singen op. 72; Verdis Ave Maria fra Othello og Pace, pace mio Dio fra La forza del destino.

Område med vedhæftede filer

Forsmag på YouTube-video The Choice: World Peace or World War

The Choice: World Peace or World War

Her programmet:

8. juli

Panel 1

Fred i verden gennem en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hvert enkelt land; de europæiske landes uundværlige strategiske autonomi

Moderator: Harley Schlanger, Schiller Instituttet/USA

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, Tyskland. Hovedtale: "Lad en have midt i en million haver blomstre!"

H.E. Lu Shaye, ambassadør for Folkerepublikken Kina i Frankrig: "Kinas rolle for fred og udvikling"

H.E. Ilia Subbotin, ministerråd ved Den Russiske Føderations ambassade i Frankrig: "Hvad Rusland virkelig ønsker i sit forhold til Europa – fred eller krig?"

Mrutyuanjai Mishra, forfatter og journalist, Indien: "Indiens rolle som fredsmægler i disse kritiske tider"

Michele Geraci, tidligere statssekretær, Ministeriet for Økonomisk Udvikling, Italien; professor i økonomisk politik, Nottingham University, Ningbo; æresprofessor, School of Economics, Peking University; adjungeret professor i finans, New York University, Shanghai; En-ROADS Climate Ambassador-Climate Interactive/MIT, Italien: "Løgn og sandhed om Bælte & Vej Initiativet"

Dr. Hans-Joachim Lemke, oberst (AD-pensioneret), redaktør Kompass, tidsskrift for foreningen til bevarelse af traditioner fra den nationale folkehær og DDR's grænsetropper (Verband zur Pflege der Traditionen der Nationalen Volksarmee und der Grenztruppen der DDR): "Tanker om fred set fra en østtyskers perspektiv"

Alain Corvez, oberst (pensioneret), konsulent i internationale anliggender, tidligere rådgiver for indenrigsministeriet, Frankrig: "Efter den militære fiasko mod Rusland i Ukraine, vil USA's enegang overskride den nukleare tærskel?"

Panel 2

Hvorfor det er i de europæiske nationers strategiske interesse at samarbejde med det Globale Syd

Moderator: Elke Fimmen, Schiller Instituttet, Tyskland

Jacques Cheminade, præsident, Solidarité & Progrès, Frankrig: "Det globale syds fremgang mod geopolitiske blokke"

Julio Miguel De Vido, tidligere minister for føderal planlægning, offentlige investeringer og tjenesteydelser (2003-2015) under både Nestor Kirchner og Cristina Fernández de Kirchner, Argentina: "Planlægning for integration, samarbejde og vækst med BRIKS: Fejltrin og risici"

Dr. Doğu Perinçek, formand for Vatan-partiet, Tyrkiet: "Den afgørende betydning af alliancen mellem Tyrkiet, Rusland, Iran og Kina på kanten af indgangen til den eurasiske æra"

Patricia Lalonde, tidligere medlem af Europa-Parlamentet, Frankrig; associeret forsker, l'Institut Prospective et Sécurité en Europe (IPSE), Frankrig: "Syrien, grunde til håb"

Hervé Machenaud, tidligere administrerende direktør for EDF-koncernen (for ingeniørarbejde og elproduktion) og tidligere direktør for Asien-Stillehavsafdelingen, Frankrig: "Historien om forholdet mellem Frankrig og Kina, eksemplet med atomkraft"

Dora Muanda, lærer, biolog, videnskabelig direktør for Kinshasa Science and Technology Week, Den Demokratiske Republik Congo: "Menneskeheden og Afrika har brug for videnskab"

Dr. Andrews Nkansah, undergeneralsekretær, African Diaspora Congress (USA), Ghana: "Strategisk partnerskab for hurtig udvikling af Afrika"

Alain Gachet, vandspecialist; præsident. Radar Technologies International (RTI); opfinder af Watex-processen (Water Exploration) til lokalisering af akviferressourcer via

satellit, Frankrig: "Vand for fred og udvikling", med introduktion af Jacques Cheminade

Panel 3

Fredsbevægelsen verden over over partilinjerne; USA's særlige tilfælde; Vatikanets rolle og det Globale Syd

Moderator: Claudio Celani, Schiller Institutet, Tyskland

Harley Schlanger, næstformand for bestyrelsen, Schiller Institutet, USA: "Kennedys vision om fred"

Donald Ramotar, tidligere præsident for Guyana (2011-2015); tidligere medlem af parlamentet (1992-2011) og generalsekretær for People's Progressive Party (PPP); fagforeningsmand: "Verdens folk må gøre deres stemmer hørt"

Diane Sare, kandidat til det amerikanske senat i New York, USA: "Gør USA til en kraft for det gode"

Hussein Askary, vicepræsident, BRIX Institute; koordinator for Sydvestasien, Schiller Institutet, Sverige: "De revolutionære forandringer i Sydvestasien"

Alessia Ruggeri, fagforeningsmand; medlem af International Coalition for Peace, Italien: "Italien og krigen: En vigtig folkeafstemning for at stoppe med at sende våben til Ukraine"

Jens Jørgen Nielsen, historiker, forfatter, tidligere Moskva-korrespondent for Politiken; repræsentant for Russisk-Dansk Dialog, Danmark: "De vestlige landes manglende strategi for at undgå atomkrig"

Dr. Matthias Werner, præsident for den østtyske bestyrelse for foreninger (OKV), Tyskland: "Hilsener til konferencen"

Koncert med klassisk musik

Udøvende kunstnere: Dhurata Lazo, pianist, Albanien; Leena Malkki, sopran, Sverige

9. juli

Panel 4

En kultur til at frigøre og udvide de kreative kapaciteter hos ethvert menneske; En dialog mellem kulturer og civilisationer

Moderator: Karel Vereycken, Solidarité & Progrès, Frankrig

Prof. Luc Reyckler, PhD (Harvard, 1976), professor emeritus i internationale relationer, Louvain Universitet; tidligere direktør, Center for Fredsforskning og Strategiske Studier (CPRS), Belgien: "Europæiske humanistiske værdier versus krigskultur, hvad ville Erasmus sige om fred i Ukraine?"

Liliana Gorini, formand for Movisol, Italien: "'Pacem in Terris' og en civilisation af kærlighed"

Maurizio Abbate, Det Nationale Institut for Kulturelle Aktiviteter tilknyttet Kulturministeriet, Italien: "Kultur, nøglen til fred"

Tatjana Zdanoka, medlem af Europa-Parlamentet; medlem af Lettisk Russisk Union, Letland: "Om dæmonisering af russisk kultur"

Liz Augustat, præsident for den internationale forening "Peace through Culture-Europe", Tyskland: "Verdensfred baseret på fælles etik og værdier"

Panel 5

Videnskabelig økologi og vurdering af klimaudfordringen; Udryddelse af fattigdom og sult i verden er en prioritet

Moderator: Stephan Ossenkopp, Schiller Instituttet, Tyskland

Christian Lévêque, forskningsdirektør emeritus, Institut de Recherche pour le Développement (IRD) og specialist i akvatiske økosystemer; ærespræsident, Académie d'agriculture de France; medlem, Académie des Sciences d'Outre-mer, Frankrig: "Videnskabelig økologi er ved at blive

instrumentaliseret af magisk tænkning”

Dr.-Ing. Hans-Bernd Pillkahn, ingeniør, CEO for PROASSORT, metallurgi, Tyskland: “EU’s klimapolitik: En katastrofe for energiintensiv produktion”

Frank Bornscheim, medinitiativtager til initiativet “Fred, frihed og suverænitet”; byrådsmedlem, Schwedt/Oder, Tyskland: “Deindustrialisering – ikke tilfældigt, men planlagt; eksemplet med PCK-olieraffinaderiet i Schwedt”

Prof. Alberto Prestininzi, geolog, Sapienza University of Rome; direktør, CERI Research Center, Italien: “Klima: Mellem nødsituation og viden”

Prof. Carl-Otto Weiss, rådgiver for European Climate and Energy Institute (EIKE); professor og direktør, German Federal Institute of Metrology, Braunschweig, Tyskland: “Hvordan solcyklusser bestemmer Jordens klima”

Foto: Jonathan Marchal. Pexels CC0

Helga Zepp-LaRouches hovedtale: “Verdensfred er det vigtigste af alle menneskehedens udfordringer

Den 10. juni 2023 (EIRNS) – En intens fire timers dialog fandt sted på Schiller Instituttets onlinekonference “Verden har

brug for JFK's vision om fred" i dag, en begivenhed til minde om præsident John F. Kennedys historiske tale på American University den 10. juni 1963 – og det paradigme om mennesket, som den repræsenterede, er afgørende for at skabe fred i dag i denne farligste af alle globale kriser.

Blandt deltagerne var Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet; Donald Ramotar, tidligere præsident i Guyana; Pino Arlacchi, tidligere leder af FN's kontor for narkotikakontrol (1997-2002) og tidligere medlem af parlamentet (Italien); Ray McGovern, tidligere senioranalytiker i CIA og medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity; dr. Chandra Muzaffar, grundlægger og præsident, JUST International, Malaysia; Diane Sare, amerikansk senatskandidat (New York); og Harley Schlanger, talsmand for LaRouche-organisationen. Mødet blev ledet af Schiller Instituttets Dennis Speed.

Fru Zepp-LaRouches åbningsbemærkninger er transskriberet nedenfor. De andre taleres indlæg findes i Dokumentation.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Godmorgen! Velkommen til jer alle sammen. Vi mindes, som Dennis lige har sagt, en af de vigtigste taler i efterkrigstiden; den tale, som JFK holdt for 60 år siden på American University, hans særdeles berømte fredstale. Men vi gør det ikke på en akademisk måde, vi gør det med en dramatisk verdensomspændende mobilisering af så mange kræfter som muligt, og som en indtrængende appel til den amerikanske regering om at vende tilbage til det livssyn, som John F. Kennedy gav udtryk for, at USA skal vende tilbage til at blive en fredsskabende kraft i verden, ikke, som Kennedy udtrykte det, "en Pax Americana påtvunget verden af amerikanske krigsvåben ... men den form for fred, der gør livet på jorden værd at leve."

Vi er nemlig bekymrede for, at verden er faretruende tæt på et muligt udbrud af en ny verdenskrig, som denne gang vil være atomar og dermed betyde udslettelsen af alt liv på Jorden. Fra

på mandag, om to dage, starter den største NATO-luftkrigsmanøvre over Tyskland siden afslutningen af Den kolde Krig, Air Defender 23, med den hidtil største manøvreoverførsel af 100 kampfly fra USA til Tyskland, herunder Stealth F-35 med atomvåben, samt yderligere 120 kampfly fra andre lande. Grundlaget for manøvren er en luftkrig mod en imaginær fjende, som også råder over et potent luftvåben, og det er indlysende, hvem denne fjende ville være. I den nuværende situation med en eskalerende krig i Ukraine kan et militært uheld eller en pilots fejl meget let blive fejlfortolket som en aggressionshandling. Der har på det seneste været flere og flere ukrainske angreb på russisk territorium, og den russiske luftovervågning vil helt sikkert være i højeste alarmberedskab for at observere NATO's manøvre. Russiske observatører, som kunne kontrollere, at manøvrerne ikke er et påskud for at forberede et atomangreb, er ikke blevet inviteret. Skønt denne manøvre har været forberedt siden 2018, vil det at gennemføre den under en varm krig midt i Europa sætte verden i fare for at uddø, selv hvis det ikke var tilsigtet, men blot et uheld. Denne manøvre må afblæses, før den starter!

Med et åbenlyst vanvittigt forslag om at drive atomkrig til det yderste, under overskriften: "Nøglen til at afslutte krigen i Ukraine? Angrib Krim", har John E. Herbst, direktør for Atlantic Councils Eurasia Center, og Daniel Fried, medlem af rådet, nu gentaget forslaget fra det britiske Royal United Services Institute (RUSI) for et år siden om at "afslutte" krigen i Ukraine gennem at skabe en "Cuban Missile Crisis on steroids," ved at lade Ukraine angribe Krim. Ved at ødelægge Kertj-broen ville Ukraine først indtage Krim, og så ville sprækkerne i Putins regime opstå, og han ville blive væltet. Derefter ville Rusland acceptere at have tabt krigen. Uden at nævne den største risiko for, at dette ville overskride den ultimative røde linje for den i øjeblikket stærkeste atommagt – Rusland – og en påviselig uvidenhed om manglen på den slags diskussioner, bag kulisserne, som eksisterede mellem Kennedy

og Khrusjtjov, afspejler dette forslag tydeligvis tankegangen hos en stor fraktion i det anglo-amerikanske etablissement, som Atlantic Council er talerør for.

Ud over medlemmet af Order of the British Empire og tidligere kommandør for Storbritanniens og NATO's kemiske, biologiske og radiologiske atomstyrker, hævder den britiske oberst Hamish de Bretton-Gordon (pensioneret) uden det mindste bevis, at præsident Putin ville forberede atomkraftværket i Zaporozhye som et "improviseret atomvåben". Derfor bør Vesten handle for "hurtigst muligt at stoppe Putin" med "hvad det end kræver", udtaler han.

Disse forslag er det rene vanvid. Det, der bør få enhver fornuftig person på planeten til at blive alarmeret i højeste grad, er ikke kun det faktum, at det er blevet "normalt" for de toneangivne medier at offentliggøre sådan en atomkrigsfremkaldende gift, men at næsten alle vestlige institutioner undlader at fordømme sådanne uansvarlige ytringer, men går med på den officielle fortælling om Putins "uprovokerede aggressionskrig".

Situationen i dag er langt farligere end under Cuba-krisen og langt farligere end under mellemdistancemissilkrisen i begyndelsen af 1980'erne, men den offentlige bevidsthed er blevet knust af en ubarmhjertig krigspropaganda, som har dæmoniseret Rusland og i stigende grad Kina, og tilsyneladende udryddet enhver historisk erindring hos dele af befolkningen og efterlader andre med en følelse af fortvivlelse over, hvad de skal foretage sig!

Ja, hvad skal man gøre i dette utroligt farlige øjeblik i historien? Schiller Instituttet cirkulerer internationalt en appel til USA's præsident – dvs. præsident Biden – om hurtigst muligt at vende tilbage til John F. Kennedys politik, som den kom til udtryk i hans fredstale, der blev holdt for 60 år siden i dag.

Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, understregede, at mordet på Kennedy, og især Warren-kommissionens mørklægning af mordet, repræsenterede et afgørende brud, et dramatisk paradigmeskifte i amerikansk politik, en overtagelse af det, som præsident Eisenhower havde kaldt det "militær-industrielle kompleks". Og at forvandlingen af den slags USA Kennedy talte om, et USA, der stod for "ikke blot fred for amerikanerne, men fred for alle mænd og kvinder – ikke blot fred i vores tid, men fred for alle tider", til et USA, der insisterede på Pax Americana i en unipolær verden, som var begyndt at blive indført på det tidspunkt. Og med Kennedy blev hans grænseløse tillid til menneskets fuldkommenhed og kraften i hans troværdighed myrdet, og en nedadgående spiral ind i den nuværende dybe kulturelle krise tog sin begyndelse. Og det er ikke en overdrivelse at sige, at den nuværende forfærdelige situation, med masseskyderier hver 16. time, med de dramatiske selvmordsrater blandt unge, det omsiggribende stofmisbrug og håbløsheden for de fattigere dele af befolkningen, er resultatet af hvad det betød for det amerikanske samfund, at mordet på en valgt præsident og mørklægningen af det kunne finde sted, uden at de ansvarlige blev stillet til ansvar.

I henhold til Kennedy Assassination Records Collection Act fra 1992 skulle de såkaldte assassination records offentliggøres den 26. oktober 2017, medmindre "den amerikanske præsident bekræfter, at: (1) fortsat udsættelse er nødvendig på grund af en identificerbar skade på det militære forsvar, efterretningsoperationer, retshåndhævelse eller udøvelse af udenlandske relationer; og (2) den identificerbare skade er så alvorlig, at den opvejer den offentlige interesse i offentliggørelse."

Denne udløbsdato fandt sted under præsident Trumps præsidentskab, som altid havde lovet, at han ville frigive disse dokumenter. Datoen passerede, og ifølge dommer Napolitano sagde Trump til ham: "Dommer, hvis du så, hvad jeg så, ville du vide, hvorfor jeg ikke kan frigive dem."

Så hvad ville være en skade af en sådan alvor, at den ville opveje offentlighedens interesse i offentliggørelse? Jeg tror, det bringer os til sagens kerne. Robert Kennedy Jr, nevø til John F. Kennedy og søn af den ligeledes myrdede Robert Kennedy, afslørede for nylig, hvad hans far mistænkte ham for.

Hvad kunne være en større skade end at få en global atomkrig, som ville udslette menneskeheden og alle minder om den, fordi der ikke ville være nogen tilbage til at undersøge, hvordan det kom til denne tragedie uden sidestykke? Er det ikke den mest presserende opgave for alle, der har en vis kapacitet, at gøre alt for at frigive disse optegnelser fuldt ud, og ikke på den kontrollerede stykkevisse facon, som Nationalarkivet gør i øjeblikket?

Hvis det kom til en atomkrig, så ville mordet på Kennedy og mørklægningen vise sig at have været "punctum saliens" i Friedrich Schillers forstand, hvorved en bane blev startet, som førte til katastrofen. Hvis muligheden for atomar udslettelse skal afværges for altid, kræver det absolut, at USA's præsident vender tilbage til paradigmet i Kennedys fredstale.

Bortset fra den umiddelbare krise omkring Ukraine gennemgår verden lige nu en skelsættende forandring, som kun få er bevidste om i Vesten. Men mange flere mennesker er bevidste om det i landene i det Globale Syd. Det kollektive Vestens – USA, Storbritannien, EU (og mærkeligt nok Japan, som tror, at det er en del af Vesten) – forsøg på at opretholde den unipolære verden, som Fukuyama troede ville opstå efter Sovjetunionens sammenbrud (den såkaldte "historiens afslutning"), som en fortsættelse af Wolfowitz-doktrinen, fungerede ikke. I stedet for at underkaste sig den "regelbaserede orden" – som er et meget fleksibelt begreb, afhængigt af hvor det anvendes – anså landene i det Globale Syd det for mere fordelagtigt at samarbejde med Kinas Bælte- og Vej- Initiativ og realisere reel økonomisk udvikling, end at forblive i en egentlig kolonistatus dikteret af disse regler, såsom IMF's betingelser

eller åget af "passende teknologier", som afskærer dem fra basale infrastrukturprojekter, der er forudsætningen for seriøs industrialisering. De seks udvidelser af NATO mod øst, som nu truer med at blive til Global NATO, gik hånd i hånd med bevæbningen af dollaren og sanktionsregimer mod ethvert land, der ikke ønskede at passe ind i denne unipolære verden. Resultatet var et epokegørende tilbageslag, som fortæller for den verdensomspændende udbredelse af det neoliberale system som det eneste alternativ tydeligvis ikke havde forudset.

Som en slags selvforsvar leder disse nationer nu efter et andet system, der giver mulighed for at udvikle deres økonomier, og mange har som mål at blive et mellemindkomstland på relativt kort sigt. Over 30 af dem har ansøgt eller forsøger at ansøge om at blive medlemmer af BRIKS-Plus, og Bandung-ånden, Den alliancefrie Bevægelses store ambition, er vendt tilbage, og denne gang mere kraftfuldt, da den samarbejder med Kina og Bælte- og -Vej-Initiativet. Hvis USA og landene i det forsøgte Globale NATO fortsætter med at forsøge at "afkoble" eller "fjerne risikoen" fra det overvældende flertal af den menneskelige befolkning, som repræsenterer omkring 85% af menneskeheden, ville det være aldeles tragisk. Hvis verden blev opdelt i to grundlæggende blokke, ville det ikke kun skade verdensøkonomien enormt, det ville næsten helt sikkert føre til en tredje verdenskrig, selv hvis krisen omkring Ukraine kunne afbødes på kort sigt.

Det er måske ikke indlysende for den gennemsnitlige amerikaner eller tysker, men det er helt sikkert indlysende for efterretningstjenesterne, at lande som USA's, Storbritanniens og Tysklands image har lidt voldsomt. Tyskland, for eksempel, som tidligere blev beundret internationalt for sine videnskabelige opdagelser og klassiske kultur, er blevet til grin i hele verden og har forladt atomenergi uden at have et alternativ? Med en regering, der ikke formår at gribe ind over for de skyldige i sabotagen af Nord Stream-rørledningerne? Eller forsvare sin befolkning mod en afindustrialisering af

halvdelen af sin økonomi, som truer med at kaste hele Europa ud i økonomisk og socialt kaos! Og for USA? Det land, der engang var håbets fyrtårn og frihedens tempel, er nu frygtet, eller det der er værre. Ifølge en undersøgelse fra Watson Institute på Brown University er dødstallet for krigene efter 9/11 (11. september) mindst 937.000 mennesker på grund af direkte krigsvold, herunder væbnede styrker på alle sider af konflikterne, entreprenører, civile, journalister og humanitære arbejdere. Men mange gange flere er døde indirekte i disse krige på grund af følgevirkninger som underernæring, ødelagt infrastruktur og miljøforringelse; anslået 3,7 millioner. Altså mere end 4,5 millioner i alt.

Mange vil måske betragte det som en utopisk idé, at USA's præsident, Biden, kunne bruge 60-årsdagen for Kennedys fredstale som anledning til at finde en måde at skabe fred med Rusland og Kina på, sådan som Kennedy greb spørgsmålet an, ved at vise respekt for den andens interesser og historiske bidrag. Hvis disse kritikere viser sig at have ret, kan hele menneskeheden ende i en tragedie. Men måske kan denne vision være en, som det amerikanske folk tager til sig, at præsident Biden bliver vor tids store fredsmægler og finder en plads i historien, som ikke "ender"; som ophører med at eksistere på grund af atomkrig, men som etablerer en ny æra for menneskeheden, hvor alle nationer lever sammen i en "ægte fred, den slags fred, der gør livet på jorden værd at leve, den slags, der gør det muligt for mænd og nationer at vokse og håbe og opbygge et bedre liv for deres børn – ikke blot fred for amerikanere, men fred for alle mænd og kvinder – ikke blot fred i vores tid, men fred for alle tider."

Det er bestemt noget at kæmpe for! Tak skal I have.

Dialog i Danmark mellem Pakistans viceudenrigsminister H.E. Hina Rabbani Khar og Schiller Instituttets stifter og international formand Helga Zepp-LaRouche

Den 10. juni 2023 (EIRNS)-En 15-minutters dialog til offentlig omtale fandt sted i går mellem H.E. Hina Rabbani Khar, Pakistans viceudenrigsminister (Minister of State for Foreign Affairs) (siden april 2020), og Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og international formand af Schiller Instituttet, i anledning af minister Khars besøg i Danmark. Pakistans ambassade i Danmark havde inviteret Schiller Instituttet til en drøftelse med hende, hvori Helga Zepp-LaRouche deltog via Zoom. Til stede var også Tom Gillesberg, formand, og Michelle Rasmussen, viceformand for Schiller Instituttet i Danmark.

YouTube-videoen er tilgængelig her:
<https://youtu.be/4GtJMFd-T0c>

Følgende blev inkluderet i pressemeddelelsen udsendt af Pakistans udenrigsministerium:

“Viceudenrigsministeren talte med den danske afdeling af Schiller Instituttet om Pakistans tilgang til vigtige regionale og internationale forhold. Den internationale præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, deltog i samtalen via Zoom.”

Pressedækning: Pressemeddelelsen fra Pakistans

udenrigsministerium vedrørende minister Khars rejse til Danmark og Finland, herunder hendes møde med Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet i Danmark, blev offentliggjort af pakistanske medier, herunder The International News og The Nation, Dispatch News Desk, samt dækning i Radio Pakistan, The Business Reporter og Urdu Point, som udelukkende nævnte Schiller Instituttet i Danmark. Den blev også inkluderet i ministeriets RSS-feed og vist på Pakistans ambassades hjemmeside i Danmark og sandsynligvis på de andre ambassader rundt om i verden.

H.E. Hina Rabbani Khar er en ledende politiker i Pakistan, som har været udenrigsminister (2011-2013), finansminister (2008-2011) og økonomiminister (2003-2007) samt medlem af parlamentet. Hun repræsenterer Pakistan People's Party. Minister Khar fungerer som viceminister i udenrigsministeriet næst efter udenrigsministeren.

På udenrigsministeriets hjemmeside står der: "Hendes periode som udenrigsminister huskes bedst for det "regionale omdrejningspunkt" i Pakistans udenrigspolitik, hvor hun koncentrerede sig om at opbygge bånd til Pakistans nærmeste nabolande. Dette omfattede normaliseringen af handelsforbindelserne med Indien, og en politik der rakte ud til alle politiske partier og etniciteter i Afghanistan. Hendes tid inden for finans og økonomiske anliggender omfattede Pakistans bilaterale og multilaterale økonomiske diplomati.

"Hina Rabbani Khar dimitterede fra det prestigefyldte Lahore University of Management and Sciences med en kandidatgrad i økonomi og tog senere en mastergrad i ledelse fra University of Massachusetts i Amherst." (<https://mofa.gov.pk/minister-of-state/>)

Referat af mødet:

Dialogen i går begyndte med en kort introduktion af Helga

Zepp-LaRouche, fremført af Michelle Rasmussen fra Schiller Instituttet i Danmark.

Minister Khar beskrev derefter nogle af de udfordringer, Pakistan står overfor midt i den nuværende verdenskrise. Her følger en sammenfatning af nogle vigtige punkter.

Ministeren fortalte, at hun gerne ville beskrive, hvordan "resten", som ikke er en del af "Vesten", anskuer situationen. "Hvordan er vi endt i en verden, hvor suveræne lande bliver adspurgt: "Hvilken side er du på?" Vi er på vores egen pakistanske banehalvdel, hvor vi allierer os med det ene eller det andet land eller den ene eller den anden gruppe af lande i overensstemmelse med vores interesser og værdier. Det, der truer os nu, er, at vi siden 1945 har fået at vide, at vi skal have frihandel, fri bevægelighed for varer, investeringer, mennesker og information, og nu får vi besked på, at vi skal opføre barrierer.

Hvert land har lært sin egen lektie af, hvordan verdens beslutninger er blevet truffet. De to interventioner, som inkluderer den der har været i Afghanistan i 40 år, har været meget bekostelige. Kameraerne bevæger sig væk, men kaos er stadig til stede. Nogle lande udtalte på FN's Doha Afghanistan Forum, at de ikke havde fejlet – de havde haft succes med at indføre sanktioner og sikre, at de ikke havde adgang til deres reserver. Det betyder kvælning af en økonomi. Skal piger, der ikke kan gå i skole, heller ikke have mad? Er det vores reaktion på et regime, vi ikke kan lide?

Pakistan er udfordret med hensyn til at brødføde og uddanne egne børn, øge BNP og håndtere de katastrofale hændelser, som klimaforandringerne fører med sig. COVID og klimaforandringerne afslørede, at vi ikke kan sikre os selv inden for vores grænser. Det er trist og en smule umodent, at vi på et tidspunkt, hvor vi burde forberede regler for kunstig intelligens og klimaforandringer, har meget travlt med at opdele verden i stadig flere stykker.

Helga Zepp-LaRouche (omskrevet): Helga takkede indledningsvist ministeren for muligheden for at tale med hende. Jeg er dybt bekymret over faren for verdenskrig, som er meget overhængende med kombinationen af Ukraine-krisen og forsøget på at etablere et Globalt NATO. Men jeg ønsker ikke udelukkende at fokusere på det.

Samtidig har vi et utroligt potentiale, fordi Den alliancefrie Bevægelse, som var mere eller mindre ude af drift – jeg kan nævne, at min mand, Lyndon LaRouche, udviklede Den Internationale Udviklingsbank i 1976, og vi førte samtaler med disse lande, som praktisk talt vedtog forslaget på deres konference i Colombo, Sri Lanka. Det fungerede ikke på det tidspunkt, på trods af at størstedelen af verden ønskede en ny økonomisk orden. Lande blev destabiliseret – Indira Gandhi (Indien), fru Bandaranaike (Sri Lanka), Ali Bhuttos tragiske historie i Pakistan.

I de senere år, primært på grund af Bælte- og Vej-Initiativet (fra Kina) og potentialet for ægte økonomisk udvikling, som China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) i Pakistan, er der sket en genoplivning af Den alliancefrie Bevægelse og Bandung-ånden (byen i Indonesien, hvor bevægelsen blev stiftet) – at det er muligt at gøre en ende på kolonialismen én gang for alle.

Det er et enormt potentiale, for hvis man udelukkende ser på verden fra det Globale Nord og konflikten med Rusland og Kina, ser det næsten håbløst ud. Hvis verden falder i to helt adskilte blokke, er jeg enig med Dr. Mahathir fra Malaysia i, at det udgør faren for Tredje Verdenskrig.

Det Globale Syd, som repræsenterer størstedelen af menneskeheden, og hvor stemningen er optimistisk, hvilket ses af, at 30 lande har ansøgt om at blive medlemmer af BRICS, må fremstå med en meget tydeligere stemme. Som præsident Sukarno (Indonesien) og Nehru (Indien) sagde i Bandung, hvis der kommer en verdenskrig, vil den påvirke det Globale Syd lige så

meget som Nord. Det giver det Globale Syd ret til at lade deres stemme høre.

Det er derfor, jeg har foreslået en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur med ti principper, som jeg gerne vil gøre jer opmærksomme på, fordi det skal diskuteres.

På randen af tredje verdenskrig og sammenbruddet af den atlantiske verdens finansielle system er spørgsmålet, om vi, som den eneste kreative art vi kender, er i stand til at skabe en verdensorden for alle nationers overlevelse og udvikling?

Minister Khar: Jeg er fuldstændig enig med dig. Jeg har lige talt ved European Council on Foreign Relations, og jeg fik at vide, at min tale var meget forfriskende, selv om den bare skulle have været ganske almindelig. Mens du talte, skrev jeg ned, hvad jeg vil skrive en artikel om: Syd er det nye Nord. Vi minder resten af verden om de ting, vi har lært, og som vi ikke kommer til at glemme.

Jeg betragter det som konkurrence, der ændrer sig til konfrontation og derefter måske til konflikt. Og vi mangler samarbejde, som er fuldstændig udeladt. Det er næsten, som om man ikke kan samarbejde i verden, at den splittes i to.

Jeg vil læse de ti principper, og det vil virkelig være umagen værd for os at tilegne det, og sætte det ind i vores tænkning, og introducere det til Udenrigsministeriet. Og så er der "Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen (Schiller Instituttets og EIR's specielrapporter)". Lad os holde kontakten. Det, vi potentielt kan se på, er måske en lektion til vores udenrigstjenestes akademi, så vi er i stand til at formidle dette til en bredere kreds.

Afslutningsvis takkede Michelle Rasmussen minister Khar for at give os mulighed for at præsentere vores synspunkter og overrakte hende tre specialrapporter, The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge bind 1 og 2 og Extending the New Silk Road to the West Asia and Africa, som hun satte stor pris

på. Minister Khar takkede derefter Helga Zepp-LaRouche og de to medlemmer af Schiller Instituttet fra Danmark.

Schiller Instituttets online-konference: Verden behøver JFK's vision om fred!

Den 31. maj 2023 (EIRNS) – Schiller Instituttets konference:
Lørdag den 10. juni kl. 10.00 EDT, kl. 16.00 dansk tid.
Tilmeld dig på
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230610

Den 10. juni 1963, otte måneder efter Cuba-krisen i oktober 1962, og med blikket rettet mod afgrunden af atomar selvdestruktion, holdt præsident John F. Kennedy en verdenshistorisk tale på American University. (<https://www.jfklibrary.org/archives/other-resources/john-f-kennedy-speeches/american-university-19630610>) Han sagde: "Total krig giver ingen mening i en tid, hvor stormagter kan opretholde store og relativt usårlige atomstyrker og nægte at overgive sig uden at gribe til disse styrker. Det giver ingen mening i en tid, hvor de dødelige giftstoffer, der produceres ved en atomudveksling, vil blive båret af vind og vand og jord og frø til de fjerneste hjørner af kloden, og til generationer der endnu er ufødte."

Næsten 60 år senere sagde den russiske ambassadør i USA, Anatoly Antonov: "Mens konsekvensen af Cuba-krisen var anerkendelsen af muligheden for fredelig sameksistens mellem

to stormagter, har Washington nu i løbet af de seneste årtier sat sig for at omstyrte Rusland, tvinge det i knæ eller endnu bedre – splitte det op i flere separate småstater.” Desuden er Kinas og andre nationers forslag til fred i Ukraine blevet afvist af London og Washington. Endnu værre er det, at Kina/Taiwan bliver det næste sted, hvor man vil fremprovokere en verdenskrig.

I den seneste måned er der blevet affyret afsindige droneangreb direkte mod Rusland, herunder mod selve Kreml. Disse angreb kommer enten fra et uberegneligt Zelenskyj-regime eller fra NATO-specialstyrker, der er forklædt som “anti-Putin-frihedskæmpere”, som bliver “passivt støttet” af London-Washingtons militære efterretningsvæsener. Uanset hvor de kommer fra, er de kriminelt farlige og må stoppes.

Ingen nation har nogen ret til at bringe verden på randen af udslettelse; enhver verdensborger har ikke blot ret, men også pligt til at handle imod et sådant vanvid. Det kan ikke gøres gennem krig. Som Martin Luther King udtrykte det i sin modstand mod Vietnam-krigen: “Valget står ikke længere mellem vold og ikke-vold. Valget står mellem ikke-vold og ikke-eksistens.”

Helga Zepp-LaRouche skrev en “Indtrængende appel fra borgere og institutioner fra hele verden, inklusive USA, til USA’s (næste) præsident!”, som lyder: “I dag står vi over for en strategisk situation, som er meget farligere end på højdepunktet af Cuba-krisen; offensive NATO-våbensystemer er meget tættere på Ruslands grænse, end Cuba var på USA’s. Den destruktive kraft af våbnene er endnu større, våbnenes ødelæggelseskraft er endnu større, varslingstiden før affyring er kortere, og tilliden mellem lederne af de store atommagter er betydeligt mindre end mellem Kennedy og Khrusjtjov. Dommedagsuret er af {Bulletin of the Atomic Scientists} sat til 90 sekunder før midnat, og det er måske alt for optimistisk.”

(https://schillerinstitute.nationbuilder.com/urgent_appeal_by_

citizens_and_institutions_from_all_over_the_world_to_the_next_president_of_the_united_states)

Schiller Instituttet opfordrer derfor alle fornuftige kræfter, der enten allerede foreslår veje til øjeblikkelig fred, eller som er indstillede på at gøre det, til at indkalde til en international forsamling af alverdens folk den 10. juni, 60-årsdagen for JFK's "fredstale" på American University, for at drøfte det Zepp-LaRouche har kaldt: "Ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur" (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), og hvad vi hver især og samlet må gøre for at få det til at ske. Som JFK sagde på American University: "Vores problemer er menneskeskabte – derfor kan de løses af mennesket. Og mennesket kan være lige så stort, som det ønsker. Intet problem i menneskets skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde. Menneskets fornuft og ånd har ofte løst det tilsyneladende uløselige – og vi tror på, at de kan gøre det igen."

(Der vil være simultantolkning til spansk).

**Video med Helga Zepp La-Rouche:
Uden udvikling af samtlige nationer kan der ikke skabes**

varig fred på planeten

HZL tale begynder 19:10

Organiser nu for at skabe fremtiden

Den 18. april 2023 (EIRNS) – Siden sidste år har vestlige ledere bombastisk proklameret deres planer om at “straffe” og “svække” Rusland for dets invasion i Ukraine og endda truet med at “isolere” det fra det globale samfund. Dette omfattede foranstaltninger fra sanktioner mod alt og alle russere til den såkaldte “finansielle atombombe”, der går ud på at udelukke Rusland fra det internationale SWIFT-betalingsystem. Men langt fra at tvinge Rusland i knæ har disse og andre foranstaltninger i stigende grad givet bagslag og fanget mange med bukserne nede.

I den seneste uge har både USA's finansminister Janet Yellen og den tidligere finansminister Larry Summers beskrevet dette, idet Yellen konstaterede, at vestlige sanktioner “kan underminere dollarens herredømme”, og Summers sagde, at “det ser lidt ensomt ud” på vores side af historien. Den seneste til at indrømme dette faktum er formanden for Den Europæiske Centralbank, Christine LaGarde, som mandag fastslog, at “vi er vidne til en fragmentering af den globale økonomi i konkurrerende blokke”, og at mange lande kan blive tvunget væk fra det dollarbaserede system “på grund af brugen af finansielle sanktioner i det seneste årti”.

Løsningen på dette er enkel: Ophør med sanktionerne! Ikke alene virker disse sanktioner med tilbagevirkende kraft – og

skader de vestlige lande mere end de tilsigtede mål – men de forårsager også ødelæggelser i udviklingslande rundt om i verden, som ofte kæmper for at skaffe selv det mest basale i livet som f.eks. mad og brændstof. Brugen af økonomiske sanktioner er umoralsk og er blot et udtryk for, at den nation, der anvender dem, er moralsk og politisk bankerot.

I IMF's World Economic Outlook fra april 2023 skitseres de vigtigste vækstområder på verdensplan i de næste fem år. Kina stod øverst på listen, med Indien på andenpladsen. Rapporten fastslog endvidere, at BRICS-landene vil bidrage med mere økonomisk vækst end G7-landene. På trods af dette fokuserede G7-udenrigsministrene, der netop har afsluttet deres topmøde i Japan i tirsdags, i deres endelige fælles erklæring på at fordømme både Rusland og Kina! Biden-administrationen planlægger også en ny bekendtgørelse, der har til formål at "begrænse amerikanske investeringer i Kina", som opfølgning på den voksende opfordring til afkobling og den skumle, anti-kinesiske RESTRICT-lov.

I modsætning hertil står Schiller Instituttets konference i sidste weekend, hvor man redegjorde for vejen ud af denne krise. Som Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, sagde i slutningen af det første panel:

"Så da der ikke er nogen løsning inden for denne nuværende udformning og system, må vi tænke i retning af at katapultere verden ind i et nyt paradigme, og det kræver efter min mening, at vi meget hurtigt gør noget for at oplyse folk i Europa og USA om, at Kina ikke er fjenden, Rusland ikke er fjenden, det Globale Syd ikke er fjenden, og at det, som massemedierne forsøger at skildre lige nu, er krigspropaganda. Det bør ikke accepteres. Jeg mener, at vi må katalysere en bevægelse – en verdensomspændende bevægelse af verdensborgere, som grundlæggende siger: "Vi kræver et nyt paradigme, hvor man sætter den fælles menneskeheds interesser i første række".

"Derfor mener jeg, at en sådan konference om en ny sikkerheds-

og udviklingsarkitektur – eller mange konferencer – kan gennemføres af BRICS, kan gennemføres af en gruppe af nationer, en anden kombination, måske nogle tænketanke, måske nogle universiteter, men jeg mener, at vi er nødt til at engagere verdenssamfundet [i] hvad vi skal gøre for at komme ud af denne utroligt farlige situation, hvordan kan menneskeheden give sig selv en orden, der muliggør vores overlevelse, vores samarbejde som suveræne nationer. Den debat mangler lige nu – i det mindste i det Globale Nord er den blevet fuldstændig undertrykt.”

Vejen til en velstående og smuk fremtid er der, men vi må mobilisere os selv for at gøre den til virkelighed. Undervurder ikke, hvor langt fremme den transformation, der finder sted i verden, er, og tag dig selv i at “vente på at se”. Vær i stedet en organisator, og skab fremtiden.

Skab fred og forvandl verden i en anden retning

Ikke korrekturlæst.

Den 17. april 2023 (EIRNS)- Schiller Instituttets enormt inspirerende og ambitiøse konference i weekenden og koncerten med Schiller Instituttets NYC Community Chorus, der afsluttede den, viser, at der er noget ekstremt kraftfuldt, noget relevant og nødvendigt i Lyndon LaRouches idéer for verden i dag.

Hele verden er i forskellige stadier af erkendelse af, at den højt besungne regelbaserede orden er ved at bryde sammen som et korthus, og LaRouche-bevægelsen er opstået som bærere af de nødvendige idéer og den nødvendige metode til overvejelser,

der skal til for at indføre et nyt paradigme, der er dedikeret til det videnskabelige og kulturelle kreative potentiale hos hvert enkelt menneske.

Et par konstateringer af dette sammenbrud:

Den tidligere amerikanske finansminister Larry Summers gav udtryk for sin erkendelse af, at USA er ved at blive ensomt, efterhånden som det fremmedgør verden. "Der er en voksende forståelse for en opsplittelse, og – måske endnu mere bekymrende – jeg tror, at der er en voksende følelse af, at vores andel måske ikke er det bedste at være forbundet med", sagde han til Bloomberg.

"Der er en risiko, når vi benytter finansielle sanktioner, der er knyttet til dollarens funktion, at det med tiden kan svække dollarens dominans", sagde den nuværende finansminister Janet Yellen til CNN. "Selvfølgelig skaber det et ønske hos Kina, Rusland og Iran om at skabe et alternativ."

Tyskland har dumt nok lukket sine sidste tre tilbageværende atomkraftværker ned, hvilket vil medføre tiltagende strømafbrydelser og øge brugen af kul til energi i landet.

Efterhånden som et nyt paradigme fejer ind over verden, vokser risikoen for en katastrofal udløsning af kaos og krigsførelse fra det anglo-amerikanske imperiums side. Som Helga Zepp-LaRouche udtrykte det i sin åbningstale i lørdags, ville "en 'afkobling' – ikke kun fra Kina, men fra det nye økonomiske system, der er ved at opstå – ikke blot betyde Vestens undergang i kaos, men efter al sandsynlighed også en optrapning til atomkrig.

"Det må derfor lykkes os med alle midler at overbevise en betragtelig del af befolkningen i USA og de europæiske nationer om betydningen af den historiske forandring, som vi befinder os midt i lige nu...", vurderede hun. "Hvis vi i tide kan mobilisere disse befolkningsgrupper i Europa og USA til at erkende, at det er i vores bedste interesse at samarbejde med

BRICS-Plus, SCO, ASEAN, Den Afrikanske Union og andre organisationer i den Globale Majoritet, så vil den menneskelige art gå ind i en ny storslået tidsalder, hvor vi endelig kan koncentrere os om de store opgaver, som menneskeheden står over for; at skabe fred gennem udvikling, at overvinde fattigdommen for alle mennesker på planeten, at give universel uddannelse til alle nyfødte børn, at skabe forsyningssikkerhed for energi og råstoffer gennem videnskabelige gennembrud, ved at samarbejde om international rumforskning og -rejser og ved at indse, at vi er den kreative art i universet. “

Hun afsluttede med følgende: ” Og lad mig udtrykke et stort “Tak!” og bifald fra alle gode mennesker på planeten til min afdøde mand, Lyndon LaRouche, for det, han har bidraget til menneskehedens nuværende muligheder! Tak.”

Konferencen kan ses på Schiller Instituttets hjemmeside:
<https://schillerinstitute.com/blog/2023/04/14/conference-without-the-development-of-all-nations-there-can-be-no-lasting-peace-for-the-planet/>